

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΣ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΟΝΙΑ

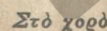
7 Л Е К А 7

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ : 4 1) 2, 5, 6 ο) ο

ΕΡΜΟΥ 64 ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ καλλιτεχνικώτερα κοσμήματα
ΕΚ ΠΛΑΤΙΝΗΣ
κατασκευάζονται στὸν Κελαϊδῆ καὶ Παπακωνσταντίνου
11 Καραγώργη 11

— Μ' ἀγαπᾷς; μ' ἔλεγε στὸ δρόμο· μ' ἀγαπᾷς; μ'

Έλεγε ενώ χορεύαμε μ' αγαπής; μ' έλεγε ενώ περιπατούσαμε.
 "Εγώ δεν έλεγα τίποτε, γιατί η Σμαρώ μου είχε πη: «Αν θέ-
 λης να διασκεδάσης καλά από καμιά φορά, πρέπει να κατορθώ-
 σης να μην αγαπήσης κανένα από τους καβαλιέρους αυτούς, που
 φαίνονται ταπεινοί, σάν σκλάβοι, γιατί ύστερα γίνονται άγριοι
 και άπονοι σάν αφέντηδες. Φάγε, πιε, άς πληρώνουν, μίν τους
 λυπάσαι... μ' πρόσεγε μίν τους πιστέψης και τους αγαπήσης
 γιατί γάβηξες» δεν θάχης πειά ούτε κεφάλι για τό βελόνι ούτε
 καρδιά ήσυχη.

Η Σμαρώ είχε δίκην.

Αυτά είπε μέσα στα δόντια της, με όφθαλμούς λάμποντας, με
 χείλη ξερά και μέσα εις τόν ύπνο της χαμογελώ τι ένδυμείται ά-
 ραγε; τό φίλημα επί της κόμης της, ή τό «μ' αγαπής» εκείνο τό
 όποιο τήν συνώδεσε τόση έλκυστικήν και τό όποιο τόσα υπό-
 σχεται εις νεαράν εικόναετιδα καρδίαν;

Η μητέρα της σιγά, σιγά, έχεται και τήν καλοσκεπάζει είναι
 άκόμη δακρυομένη και φιλεί σιγά τά χεράκια που τό βελόνι τά
 πληγώνει για να της φέρουν ψωμί. Μπαίνει στο άλλο δωμάτιον και
 λέγει στα παιδάκια της:

— Παιδιά σιγά να παίξετε; πολύ σιγά, γιατί κοιμάται η άδελ-
 φίτα σ'ας, που ξενυχτίσες για σ'ας στο νυχτέρι.

Η μεγαλύτερη τά μαζεύει γύρω της και τους λέγει σιγά σιγά
 ένα παρμυθί και εκείνα άκούουν φρόνιμα, φρόνιμα.

Η Πατρίτσα τήν Άλλη Κυριακήν πήγε στής Σμαρώς τό δωμά-
 τιον. "Το γεμάτο από κουρέλια διαφόρων χρωμάτων και τό τρα-
 πεζάκι είχε άκόμη τά ψιγούλα και τά πιτάτα του χθεσινού δείπνου

Η Σμαρώ τήν συμβούλευσε...

— "Α... τό διάβολο!
 — Μοιείστε πως με είδε στόν ύπνο του; ότι χωρίς και ό ίδιος
 να τό υποπτευθή με άγάπησε με τά σωστά του και τόρα δά με ξη-
 τήση από τη μητέρα μου, άμα τελειώση ή δίκη, τήν όποιαν έχει
 και από τήν όποιαν ελπίζει πολλά. Βλέπετε; δεν είναι κακός... δεν
 λέγει ψέμματα.

— Αυτός δίκη έχει; Άλλοι έχουνε μάννες έτοιμοθάνατες, άλλοι
 από γονές θειαίς περιμένουν κληρονομιάς, άλλοι άδελφά έχουνε να
 παντρεύσωνε κ.τ.λ. αυτά όλα είναι ή παροιμία «όποιος δέ θέλει να
 ζυμώση, πάντε μέρας κοσκινίζει». Τώρα αυτά ήταν όλα;

— Ναί...

— Σε λυπούμαι, δά ύποφέρης πολύ, μ' είναι αδύνατον, όπως
 φαίνεται να μη περάση ή καρδιά κι' άπ' αυτό τό μονοπάτι. "Ετσι
 κι' εγώ άγάπησα μιά φορά και πήρα για άπάντησι «δυσ τόρα φα-
 μακερά λόγια» που είναι αδύνατο να τά ξεχάσω... Τώρα σκούπισε
 τά μάτια σου και έλα να κάμουμε ένα περίπατο ως στο Σκόλη, να
 πάρης λίγο άέρα, γιατί ό άέρας είναι όφελιμος εις όλα, άκόμη και
 στόν έρωτα.

Η Κλεοπάτρα είναι άρρωστη; ή γρηά ή μητέρα της κτυπά στόν
 τοίχο τό κεφάλι της και λέγει:

— Εγώ τό θανάτωσα τό παιδί μου, ή ξένη ή δουλειά τό έφαγε.
 Φτύνει αίμα και βήχει νύχτα μέρα ή Πατρίτσα, καμιά φορά
 μέσα στο παραμιλητό της λέγει και ένα όνομα.

Η Σμαρώ ήλθε να τήν δει.

— Δεν σου τό είπα να μίν αγαπήσης;

— Δεν μπορούσα να πιστέψω πως μ' έγελούσε; μόνο όταν είδα
 τήν εφημερίδα που έγγραφε για τους γάμους του, πίστεψα κι' έτρεξα
 σάν τρελλή στο γραφείο του:

— Καλέ μικρούλα μου, μου είπε κι' ετόλμησε να χαϊδέψη τά
 μάγουλά μου, είμαι τριανταπέντε χρονών δεν σου φαίνεται πως
 άρκετά διασκεδάσα; είναι καιρός; είναι νοικοκυρευτό. Τώρα πάρε

αυτά τά είκοσι φράγκα ν' αγοράσης ένα ζευγάρι γάντια και ένα ρι-
 πιδί αντίο... έχω δουλειά. Τι νά, σου πώ; έφυ α' άποκαταμμένη
 έπρόφθασα και πέταξα τά είκοσι φράγκα, ήλθα και έφτυσα τό
 πρώο αίμα, από τότε όλο φτύνω αίμα.

— "Επρεπε να μίν τόν αφήσης και τόσο στην ήσυχία του,
 λίγη βοή έπρεπε να κάμης.

— Με τί δ καίωμα; άν βαστούσα όπλο... θαρρώ πως θά τόν
 σκότωνα.

— Δεν σου έλεγα να μίν αγαπήσης;

— Ναί, μου τό έλεγες, μ' έχω κι' εγώ ένα μικρό παράπονο
 μαζί σου.

— Λέγε...

— Γιατί να με πλανήσης και να με πής στο χορό; "Ημουνα
 τόσο ήσυχη με τό βελόνι και με τήν ευχή της μάννας μου. Για μ'ας
 αυτά τά πραγματά έχουν κακό τέλος. «Μιά τόση δά διασκεδάσι
 ύστερα από τόσους κόπους δεν μ'ας ταιριάζει;» λέμε και τρέχουμε
 στους χορούς; ή κρυώνουμε ή αγαπίζουμε και... πεθαίνουμε.

Η Σμαρώ έφυγε πολύ συλλογισμένη και ή Κλεοπάτρα σε λι-
 γάκι ξεψύχωσε.

Η γρηά μάννα της τραβά τά μαλλιά της και ξεφωνίζει: πως
 τό παιδάκι της τό έφαγε ή πολλή δουλειά. Άλλοίμονο! ή δουλειά
 γλυτώνει, δέ θανατώνει. Τήν Κλεοπάτρα τήν έφαγε μιά τρελλή
 συμβούλη και μιά κακή άπόφασι.

Ηλθαν τά κορίτσια της γειτονιάς και της έφρασαν άσπρο νυ-
 φικό φουστάνι, τή στόλισαν με λουλούδια λεμονιάς και πήγε ή ζώη
 νύφη στο Χριστό.

— Σιγά... να μη κάμουμε βοή, γιατί γλυκά κοιμάται ή Πα-
 τρίτσα μας.

Στό δρόμο έσταυρώθηκε τό λείψανο μ' ένα άμάξι πλούσιο.
 — Τι νέα ή καίμενή! είπε ή κυρία του άμαξίου, και έφερε τά
 δίοπτρς στα μάτια της. Ο κύριος έγύρισε και είδε τό μικρό γαμό-
 γελο της πεθανμένης, εχλώμιασε λιγάκι και έπειτα παρεδόθηκε
 στη παύδα φλυαρία της κυρίας του.

Έκαμναν νυφικήν επίσκεψι.

Άκουσαν τά ξεφωνητά της μάννας, που έλεγε, έξω άπ' τά πα-
 ράθυρα:

— Εγώ σε σκότωσα, Πατρίτσα μου, ή ξένη δουλειά σε έφαγε.

— Τι πρόστυχα που κλαίει! είπε ή κυρία και ό κύριος έχμο-
 γέλασε.

Έξηκολούθησαν τάς επισκέψεις, πήραν ευχάς από φίλους και
 από συγγενείς, κι' έγύρισαν κουρασμένοι λιγάκι, μ' ένα πολύ χαρού-
 μενοι.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΟΙ 4

Στό Λονδίνον άπέθανε πρό έτών, ένας περίεργος τύπος. Ο
 Λοντρεζος κ. Άνδρέας Μάλκεδ όστις άρρησε μετά τόν θάνατόν του
 περιουσίαν 30.000 λιρών, τήν όποιαν άπεκτίσσε κατά περιεργον τρώ-
 παν. "Επί 35 έτη μετρηχέτο τό επαγγελμα του δεκάτου ιεαρίου
 εις τά συμπόσια! Ντυμένος πάντα κομψά παρουσιάζετο πάντοτε
 εις τά σπίτια, τών ευγενών όπου εδίδοντο γεύματα και εμάνθαν
 άν οι προσκεκλημένοι ήσαν δεκατρείς τόν αριθμόν. Και άν
 μέν του άπαντούσαν άνηγιτικός έφρευεν, άν δέ καταφατικός έμπαί-
 νε, έκανε τήν σχετικήν υπόκλησιν, εκάθητο στο τραπέζι και
 έτρωγεν ήσυχώς. Μόλις έτελείοντο τό τραπέζι έφρευε με ευφρευ-
 και έπερνούσαν από τόν άρχιτρίκλινον ή άλλον ύπηρέτην, άν λόγος
 προς τήν σπουδαιότητα και τήν διάρκειαν του γεύματος, και έπε-
 ρεν ως δώρον 21 ή 42 σελίνια. "Ετσι ό Μάλκεδ επί 35 έτη εξήσκησε
 τό επαγγελμα του αυτό πιστός χωρίς ποτέ να δυσανεστήση κανένα
 και χωρίς ποτέ να ύποφέρει ό στόμαχός του, γιατί πολλές φορές
 ήναγκάζετο να γευματίη τρείς και τέσσερες φορές τήν ίδια μ'ρα
 πλούσια. Τό επαγγελμα τ. υ αυτό ό Μάλκεδ τό όφειλε σ'ένα τυχαίο
 περιστατικό. Όταν ήταν νέος εργαζόταν σε ένα βιβλιοδετεϊον κοντά
 στο σπίτι ενός μεγάλου τραπεζίτου. "Επειδή είχεν ευγενείς τρόπους
 και καλήν συμπεριφοράν, τόν έχρησιμοποίησαν στού τραπεζίτου ως δεκατοντέταρ-
 τον συνδαιτυμόνα εις δύο τρία γεύματα
 κατά τά όποια οι συνδαιτυμόνες έτυχε να
 είναι δεκατρείς. Τούτοτοτρόπος του εδόθη
 άφορμή να εγκαταλείψη τήν βιβλιοδετε-
 κήν τέχνην και ν' άφιερωθή άποκλειστι-
 κώς εις τό ειδικόν επαγγελμα του δεκά-
 του τετάρτου συνδαιτυμόνος!

Πόδια και χέρια σουδάσων ή φύσις εύκολίαν.

Τά μέν σε κάνουν στρατηγόν, τά δεύτερα Τατιάν!

Εύκολο πράγμα έξοχος τρανός να θεωρησαι.

Λίγο μονάχα δύσκολο μου φαίνεται... να είσαι!

Ούχι ή φρόνησις ποτέ αυτή δεν συμβιβάζει

με τόν άμέριμνο νίν της φλογεράς Παριάς

Δ. Παπαρηγόπουλος

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Ένε πολύ περιεργή ή ιστορία της όραιάς και ήρω-
 ικής Μέγερ Μένιας—ιστορία έρωτος και μίσους,—
 όπως μ'ας τήν διηγείται ό Πέρσης Γκοφάρι.

Ένας φτωχός Τάτάρος μαραγκός του Τουρ-
 κιστάν, που έλέγετο Άζας, άφησε τήν πατρίδα του
 και ξεκίνησε για τήν Ίνδια για ναύρη τύχη. Τόν ακολουθήσαν ή
 γυναίκα του — γεννημένη από Κούρδους που είχαν έρθη έναν
 καιρό στο Τουρκιστάν,— κουβαλώντας μαζί της στους ώμους, μέσα
 στα κουρελλόπανα, τό κοριτσάκι που είχαν άποκτήση πρό όλίγ. υ.

Άλλά πόσο κοπιαστικός ό δρόμος! έπρεπε, για να φθάσουν
 στην Ίνδια, να διαβούν πρώτα τήν έρημο.

Σε μιά δασί κούταξαν τά τρόφιμα που
 τους άπέμεναν. "Αν δεν άπαντούσαν στο
 δρόμο τους κανένα καραβάνι θά άπέπνη-
 σκον από τήν πείνα. Άλλά πρώτα θ' άπέ-
 θνησκε τό βόσφος, γιατί ή μητέρα δεν εί-
 χε πειά γάλα να τού δώση.

Τι να κάμουν; Ο πατέρας έπρότεινε να
 τό αφήσουν κάτω από μιά χουρμαδιά. "Ι-
 σος ό Θεός θάστελνε κάποιον να τό συν-
 τρέξη.

Άφησαν τό μοσρό, και έξηκολούθησαν
 τό ταξίδι τους μόνο.

Μά άφού έπροχώρησαν όλίγο, ή μη-
 τέρα που κανένα κλάψες του μοσρού
 δεν βάσταζε πιά. Ζητούσε ν' άποθάνη μαζί
 με τή μικρούλα της. Ο φτωχός ό άντρας της
 γύρισε πίσω να ξαναπάρη τό παιδί του.

Μά τί είδαν τά μάτια του!

Ένα μεγάλο φρέδι τυλιγόνταν γοργά
 γύρω στο κοριτσάκι και ή μικρούλα δεν έ-
 κλασε πιά.

Με φωνές και χτυπήματα, ό Άζας άπε-
 μάκρυνε τό φρέδι, πήρε τή μικρή και τήν
 πήγε στην μητέρα της, που ήταν όλη χαρά
 όταν τήν έβρισε πάλιν στην αγκαλιάς της.

Υστερα, όταν άκουσε από τό σύγγρό της
 τόν κίνδυνο που διέφυγε ή μικρή, είπε:

— Είναι σημάδι θεϊκό. Θά γλυτώσουμε
 και ή μικρή δά ζήση εύτυχισμένη.

Όλγιο ύστερότερα συνάπησαν ένα
 καραβάνι.

Άπ' αυτό τό θεϊκό σημάδι, καθώς μ'ας
 διηγείται ό Πέρσης συγγραφέας, ό καλός
 Άζας παρακινήθηκε ν' ανατρέψη τήν
 κόρη του όπως ταιριάζε σε μιά κόρη που
 τήν περιμένε μεγάλη τύχη. Η κόρη μεγα-
 λωνε τώρα σάν ένα μικρό άγρίμι και έ-
 γινε μιά νέα όραιοτάτη, φίλη και λιγερή,
 με ρόσποπο στοργυλλό, με υάτια γεμά α
 ζωή. Η πανώρη, ή Μέγερ Μένια!

Μιά μέρα — ήταν τότε δε-άτεσσάρων έ-
 τών—ένα βασιλόπουλο του Άσμή διαβρί-
 νοντας από τό Γάγγη, είδε, ανάμεσά στα
 άνθη του λωτού, μιά κόρη που έτρεχε και
 έπαίξε μέσα στα νερά του ιερου ποτα-
 μου. Ήταν ή Μέγερ Μένια. Τήν κυνήγησε
 και τήν έπιασε, γελαστή και εύχαριστή-
 μένη. Υστερα από αυτό τό βασιλόπουλο
 πίστεψε πως θά γινήη πειό εύτυχισμένο άν
 τή κάμη δική του.

Τήν πήρε γυναίκα του, στόλισε με τά διαμάντια του τη θυγα-
 τέρα του Τατάρου μαραγκού, τής έδωσε όλα του τά πλούτη.

Αυτή τόν άγάπησε σάν ένα άγριο και περίφανο κορίτσι νική-
 μένο από τόν έρωτα που μόνο για κείνον μπορούσε να οίσθανθή.
 Άλλ' ή εύτυχία για τή Μέγερ Μένια του πρώτου άντρου και
 τελευταίου έρωτός της βάσταξε μόνο κάτι περισσότερο από ένα
 χόδνο.

Είχε τελειώση τότε ό μεγάλος πόλεμος με τό βασιλιά της
 Άβας.

Ο ήρωας Μπορίτ, που δύο φορές έσωσε τό βασίλειο του Σουλ-
 τάνου Σελίμ, τό Ίνδοστάν γυρίζοντας στην πατρίδα του πήγε να
 επισκεφθή και τόν πρίγκηπα Άσμή, φίλο του μεγολόδωρο. Ένώ
 μιλούσε μαζί του άκουσε ένα τραγυδιό γλυκό σάν κελάδισμα πουλιού.

— Μιά καρδερίνα! — έφώναξε.

— Μιά σκλάβια Τατάρα, — τού είπε ό Άσμή — γεννημένη από
 μιά φτωχή Κούρδισσα. Και έπροσέθεσε: — Η μητέρα της τήν άρρησε
 μικρή ν' άποθάνη της πείνας στην έρημο, ή να τή φάνε τά θηρία
 άλλ' ένα φρέδι τήν περιτίλιζε και τήν έπροφύλαζε. Αυτός θά τήν έβρί-
 σκω.

Τήν άλλη ήμέρα δώδησε τό φίλο του σε μιά μικρή παγίδα
 που είχε φτιάξη για τή Μέγερ Μένια τήν όχη τού Γάγγη.

Όταν ό Μπορίτ είδε να προβάλλη μέσα από τά άνθη του λω-
 τού εκείνο τό όραιο πρόσωπο και να βγαίνη ή νέα από τόν πο-
 ταμό, είπε:

— Εγώ δεν θά τήν άφαινα να είναι σκλάβια μιά τέτοια θεία ό-
 μορφά! Θά τήν έκανα βασίλισσα. Και τότε, χαμογελώντας, ό
 Άσμή τού εξομολογήθη:

— Είναι γυναίκα μου.

Χωρίς κακό σκοπό ό Μπορίτ, ό ήρωας του Ίνδοστάν, μίλησε
 για τήν όραιο Μέγερ Μένια στο Σουλτάνο Σελίμ τού μίλησε για
 τό θαυμασμό που αίσθάνθηκε για κείνη όταν τήν είδε, τόν έκαμε
 να αίσθανθή κάποιον κρυφό πόθο για τή
 νέα.

Ο Σελίμ ήταν Σουλτάνος. Πειά έπι-
 θυμία του μπορούσε να μείνη άνεπλή-
 ρωτη; Θέλησε ν' άποκτήση εκείνη τήν ό-
 μορφη που ένας τέτοιος άνθρωπος τόσο
 τού τήν επαινούσε. Και μ'α να τήν κάμη
 δική του έβαλε άπλούστια να στήσουν
 καρτέρι σε κείνον που τήν εξουσίαζε στο
 πρίγκηπα Άσμή και να τόν σκοτώσουν.
 "Ετσι κι' έγινε.

Η Μέγερ Μένια, χήρα στα δεκαπέντε
 της χρόνια, βρέθηκε στο παλάτι του Σουλ-
 τάνου. Έκεί δέχονταν τά νέα χάρδια χωρίς
 εύχαρίστησι. Τό μίσος της ήταν περισσό-
 τερο από τή λύπη της.

Ο Σουλτάνος άν και τήν ύποπτεύθηκε
 πως τόν μισούσε, τήν έρωτεύθηκε και
 τήν πήρε γυναίκα. "Ετσι ή Μέγερ Μένια
 έγινε Σουλτάνα Βασίλισσα της Ίνδιας.

Άλλά μ' όλο που ικανοποιήθη στη φι-
 λοδοξία της, μ' όλο που ήταν ταπεινή και
 ύπάκοη στον έρωτα του Σελίμ, δεν άλ-
 λαξε καρδιά.

Δεν μισούσε πειά τό Σουλτάνο που για
 να τήν άποκτήση σκότωσε τόν άνθρωπο
 που τήν εξουσίαζε. Τό δίκαιο του Ισχυ-
 ροτέρου! Μισούσε όμως εκείνον που κα-
 θώς νόμιζε της κατέστρεψε τήν εύτυχία
 από φθόνο και από κρυφό πόθο γι' αυτήν.
 Τόν Μπορίτ. Και άπεφάσισε πειά να θ'α-
 ντωθή ή ήρωας από τό δικό της χέρι.

Έαρώμενε. Και έφρανα έξερεύνη ή έ-
 πανάστασις του Δεσπότη ύστερα από δύο
 χρόνια.

Ο Σουλτάνος διώρισε άρχηγό του
 στρατεύματος τόν Μπορίτ.

Και τότε ή σουλτάνα είπε στο Σελίμ:
 "Ο σκλάβος που σου έξασφαλίζει τό
 στέμμα που φορείς στο κεφάλι, θά σου
 τό πάρη πίσω μιά μέρα.

— Σελίμ τής είπε:

— Ο Μπορίτ δεν είναι σκλάβος!

— Σκλάβος όχι δικός σου, αλλά του
 πάδου του, άπήνησεν αυτή.

— Που πάδος μπορούσε να κρετύη
 τήν νύφη του ήρωος;

— Να σε κάμη καλύτερό του με τό να
 σε σώση άκόμη μιά φορά.

Και ή Μέγερ Μένια έπροσέθεσε:

— Καλλίτερο θά ήταν για τό μεγάλο
 Σουλτάνο να νικήη από τους όρεινούς του Δεσπότης.

Ο Σουλτάνος χαμογέλασε. Να νικήη από τους όρεινούς του
 Δεσπότης ή νικήη της βασίλης της Άβας;

Κι' όμως νικήθηκε.

Και ή Μέγερ Μένια μίλησε πάλι με πανουργία, στο Σουλτάνο:
 Σελίμ, όπλισε όλο τό λαό σου δώσε τους άρχηγό ένα που ν'α
 μη μπορεί να σε προδώση και στείλε τους να χτυπήσουν τόν Μπορίτ.

— Γιατί αυτόν όραιο μου;

— Γιατί άν νικήσας, θά σου έπαισε τό Δεσπότην Νικήθηκε όμως
 και θά παραδοθή στον έχθρό.

Ο Σελίμ δεν χαμογέλουσε πιά. Σιωπούσε. Υστερα ρώτησε:

— Πούδες λοιπόν μπορεί να μη με προδώση;

— Εγώ και ό εαυτός σου, τού είπεν με θάρρος ή Μέγερ Μένια.

Στό λαό του Σουλτάνου Σελίμ έφάνη πως ξανάσε ό καιρός
 της πρώτης άρραγικής δυναστείας όταν ή Σουλτάνα Μέγερ Μένια
 ανέθηκε στο άστρο ωπλισμένη με φαρέτρης και με βέλη και έβά-
 διζε στο πλεύρο του Σελίμ, μέσα στον κρότο τών τυμπάνων.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ ό Μπορίτ κλεισμένος στο στρατόπεδό

του απέκρουσε τὰς ἐφόδους. Ἀλλ' ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ σουλτάνα ἐκί-
νησε τὴν ἐξολοθρευσίαν τῶν ἀνταρτῶν καὶ τῶν προδοτῶν, ἐννόησε.
Ἦθελε νὰ τὸν κηρύξῃ προδότη, αὐτὸν. Τόσο τὸν μισοῦσε! Ὁ ἥρωας
ἀνέθεσε τὴν τύχη τοῦ σπουδαίου του στρατιώτου πρὸς τὴν ἀδίκιαν, ἀπρό-
σμενην γὰρ αὐτὴν τὴν ἀδίκιαν, ἐπρότειναν οἱ ἴδιοι συμμα-
χία, μὲ ἐχθρούς καὶ ἐκίχοντες.
Ἐλευθεροτοῦσαν οὖν τὴν σουλτάνα.

Σ' ἕνα μῆνα ὁ Σελὶμ ἔφτα-
σε στὸν ὀρεινὸ αὐτὸ τόπο.
Καί, γὰρ νὰ κυκλώσῃ τὸν ἐχ-
θρὸν, σκέφθη νὰ χωρίσῃ τὸ
στρατὸ σὲ δύο μέρη. Τὸ ἕνα
ποῦ τὸ ὁδηγοῦσε αὐτός, καὶ τὸ
ἄλλο ποῦ τὸ ὁδηγοῦσεν ἡ
Μέγερ Μένια καὶ οἱ αὐτὸ ἐμπει-
ροὶ ἀρχηγοί.

Ἡ Μέγερ Μένια προχω-
ροῦσε μὲ τὰ μαλλιά της χυτὰ
σὺν θεᾷ, καὶ ὁ στρατὸς της
ἦτο ἀνίκητος. Μὰ ὁ Μπο-
βίτ ποῦ εἶχε παραταχθῇ μὲ τὸ
στρατὸ τοῦ στήν ἀκρὴ τοῦ πο-
ταμοῦ Γκιλοῦμ δὲν σάλευε ἀπ'
ἐκεῖ, καὶ μόνο ὅταν ἡ Μέγερ
Μένια καὶ ὁλος ὁ στρατὸς της δι-
βηκαν τὸν ποταμὸν, ὑπεχώρησε

στὸ στρατόπεδόν του καὶ ἀπ'
ἐκεῖ τοὺς ἐπετέθη. Ἐγείνε τότε
μάχη τρομερά. Οἱ πολιορκηταὶ
ἐφευγαν νικημένοι καὶ ἐπίνυον
στὸν ποταμὸν. Ἡ Μέγερ Μένια
ἀδείωσε τρεῖς φορεῖτες. Τὸ ἄλλο
τῆς ἐπέσε καὶ τὴν ἔπιασαν αἰμάτω.

Ὅταν ἡ ὀραία σουλτάνα εὐρέθη ἐμπρὸς του, ὁ ἥρωας τῆς
εἶπε στὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσα:
— Τώρα ποῦ ἔχασε ἐσένα, ὁ Σελὶμ εἶναι χαμένος. Μὰ ἐγὼ
μπαρὼ νὰ τὸν σώσω. Σ' ἀγαπῶ.

Αὐτὴ τοῦ εἶπε στὴ γλῶσσα τῆς Ἰνδίας:
— Ἐγὼ σὲ μισῶ.
— Μισὸς βασιλίσσας ἡ σκλάβας; ρώτησε ὁ Μποβίτ.
— Σκλάβας. Εἰμαι νικημένη.
— Εἶσαι ἐλευθέρη, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, — γὰρ νὰ μὲ μισεῖς καὶ
ὡς βασιλίσσα πῆγαινα στὸ Σελίμ!

Συνέβη τότε κάτι τι ἀπίστευτον. Ἡ Μέγερ Μένια δὲν ἐκινήθη
ἀπὸ τῆς θέας της. Εἶπε στὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσα:
— Μοῦ κανεῖς ἕνα δῶρο πολὺ μεγάλο. Δὲν τὸ δέχομαι ἂν δὲν
δεχθῇ καὶ σὺ τὸ δικό μου. Θέλω νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσω. Ἀς μὲ
ὁδηγήσουν στὴ σκηνή σου...

Τὰ μαλλιά τοῦ Μποβίτ ἀστράψαν ἀπὸ χαράν. Ἐπίστεψε ὅτι ἡ
γενναϊότητα τοῦ τῆς ἐνίκησε ἐπὶ τέλους.
Καὶ ἔδωσε διαταγή ν' ἀφήσουν τὴν σουλτάνα τοῦ Ἰνδοστάν νὰ
κυκλοφορῇ ἐλευθέρη μέσα στὸ στρατόπεδον καὶ νὰ βγαίνει ὅποτε
θέλῃ ἀπὸ τὴ σκηνή. Κατόπιν ἐξεκίνησε κατὰ τὸ Σελίμ.

Ὁ Σουλτάνος ἔως αὐτὴ τὴ στιγμή νι οὔσε. Εἶχε σκορπίσει τοὺς
ἀντάρτας μέσα στὰ βουνὰ ὅταν πῆγε νὰ ἐνωθῇ μαζὶ τοὺς ὁ Μπο-
βίτ. Τὸν ἔδωσε δῶρο. Ἡ μάχη βάσταξε ἔως τὸ βράδυ. οἱ ἀνθρω-
ποι τοῦ Σελίμ ἦσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὴ Μέγερ Μένια.

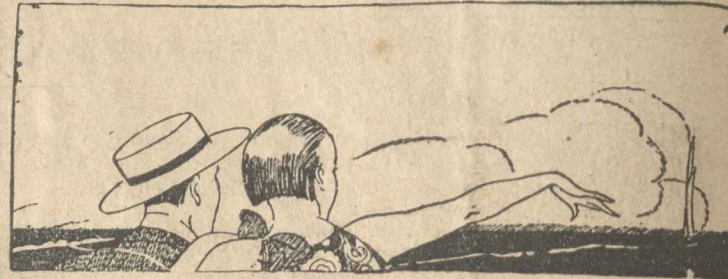
Ἀργὰ τὴν νύκτα ὁ Μποβίτ στὸ φῶς τῶν λαμπάδων ἐπέστρεψε
στὴ σκηνή του, ὅπου ἡ ὀραία Μέγερ Μένια τὸν ἐπεριμένε ἐπαλ-
μένη στὸ σόφρα... Ἐδίωξε τοὺς φρουροὺς του καὶ εἰσῆλθε...

Τὴν ἔγινε μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ νύκτα, τὴ σκοτεινὴ καὶ μυστη-
ριώδη;
Κανεῖς δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ.
Τὸ πρῶτ' αἰ φρουραὶ βοήκον τὸν Μποβίτ νεκρὸ μ' ἕνα σιλιέτο
στὴ καρδιά...

Καὶ ἡ Μέγερ Μένια; Τὰ νερά τοῦ Γάγγη ἐδέχθησαν τὸ ὄρατον
τῆς σῶμα τὴν αὐγὴ τῆς ἰδίας νύκτας...

Ἐπλήρωσε τὸ Μποβίτ γὰρ τὴ γενναϊότητα του, τὸν ἐπλήρωσε
ἐκδικουμένη γιατί ἀναγκάστηκε νὰ δοθῇ σ' αὐτὸν καὶ πέθανε!...

ΣΕΛ ΙΛΑΜΠΑΧ

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΣΕΝΑ

Ὅταν τὸ βράδυ πέφτει στὸ βουνό, ἡ πληγωμένη μου ψυχὴ
ἀρμονίζεται μαζί του. Καὶ θὰ μοῦ πῇς εὐθὺς — αὐτὸ τὸ ξέρω: ποῖός
εἶν' ὁ λόγος νὰ εἶνε πληγωμένη;... Γιατ' εἶναι γεννημένη πληγω-
μένη, καὶ ὅχι βεβαίως, καθὼς θὰ ἐπι-
θυμοῦσες, ἀπὸ καμμιᾶ ἄλλῃ πρόσκαι-
ρη ἀφορμῇ.

Γενήθηκε ἔτσι, νὰ εἶνε πληγωμένη
— καθὼς ἄλλες γεννιοῦνται εὐτυχισμέ-
νες, εἶνε, νὰ ποῦμε, τὸ προνόμιόν της.
τὸ δῶρο ποῦ ἔχει λάβει στὴ ζωὴ, ἀπὸ
τὰ χέρια τὰ ἴδια τοῦ Θεοῦ... Κ' ὅπως αὐτὸ νὰ εἶνε ἡ χαρὰ της.
Ναί, ναὶ δὲν ἔχω λόγο νὰ στὸ κηρύξω: εἶν' ἡ χαρὰ της νὰ εἶ-
ναι πληγωμένη...

Αὐτὰ συλλογίζομαι ἕνα βράδυ, ποῦ μάτια σὲ περιμένα στὸν
κῆπο, καθὼς μοῦ τόχες τάξει ἀπ' τὸ πρῶτ' — στὸν τελευταῖον πᾶγο
ἀριστέρα.

Καὶ ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἦρθε.
Ἦρθε ὅμως τὸ βράδυ ἀντὶς γὰρ σένα, τὴν προσδιορισμένην του
τὴν ὥρα — καὶ γὰρ τότε ἀρμονίστηκε μὲ κείνο, καὶ ἔχασα σχεδὸν
πῶς σὲ περιμένα, γιατί ἤμουν μὲ κείνο ἀρμονισμένος.
Κι' ὅποιος εἶναι μὲ κείνο ἀρμονισμένος, δὲν ἔχει φόβον ν' ἀπο-
πλανηθῇ.

ΣΟΥ ΕΙΧΑ ΔΟΣΜΕΝΗ...

Σοῦ εἶχα δοσμένη τὴν ἀναπνοή μου, μόνον καὶ μόνον γιατί μοῦ
τὴ ζήτησες.

Σοῦ εἶχα δοσμένο τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου: ἦταν χειμῶνας,
δὲν ὑπῆρχαν ῥόδα — καὶ σὺ ἀγαποῦσες τ' ἄλκα τὰ ῥόδα.

Σοῦ εἶχα δοσμένη καὶ ὅλη μου τὴ σάρκα, γὰρ νὰ
τὴν κάνης ὅ,τι σὺ νομίζεις.

Ἐστὶ μούχες δώσει γὰρ ὅλ' αὐτὰ;
Μοῦ εἶχες τάξει μόνον ἕνα χαμόγελο ὅμως καὶ αὐτό,
τὸ περιμένο ἄκομα.

(Δὲ λέω πῶς μούχες τάξει τὴν καρδιά σου: τέτιο με-
γάλο δῶρο, νὰ σοῦ πῶ, δὲν τ' ἀπαιτῶ καὶ δὲν τὸ περι-
μένω — ποτὲ κανεῖς δὲν δίνεις ὅ,τι ἔχεις...)

ΓΙΑΤΙ

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔχομε στὰ χεῖλη.
Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔχομε στὰ χεῖλη — καὶ δὲν τὸ κατα-
πίνωμε ποτέ! Δὲ λείπει ἀπὸ τὰ χεῖλη μας ποτέ.

Καὶ νὰ, μᾶς ἔρχεται ἔτσι φυσικὰ, ὅπως μᾶς ἔρχεται ἡ ἀναπνοή
μας.

Μιὰ μέρα αὐτὸ βεβαίως θὰ σταματήσῃ — τὸ ἐρώτημα καὶ ἡ
ἀναπνοὴ μαζί — θὰ σταματήσῃ τόσο φυσικὰ, ποῦ ἴσως καὶ μετὰ οἱ
ἴδιοι θ' ἀπορήσουμε: ἴσως νὰ σταματήσῃ, μόνον αὐτό, — ἴσως γιατί
θὰ πάρομε μιὰ ἀπόκριση...

Μπορεῖ ἡ ἀπόκριση καὶ νᾶνε τρομερή, μπορεῖ καὶ νᾶνε ἀστεία
— ποῖος τὸ ξέρει!

Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ξέρωμε ἀπὸ τώρα — μπορεῖ νὰ μὴν τὴ μά-
θωμε ποτέ.

ἴσως νὰ μὴν τὴ μύθωμε ποτέ — ἀπλῶς καὶ μόνον ποῦ θὰ κοι-
μηθῶμε...

ΣΚΙΕΣ
Βλέπομε μόνον τῶν πραγμάτων τῆς σκιᾶς. Τὸ βάθος τῶν διαρκῶς
μας διαφεύγει.

Δὲν ξέρομε τὸ βάθος τῶν πραγμάτων.
Δὲν ξέρομε τὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μας.

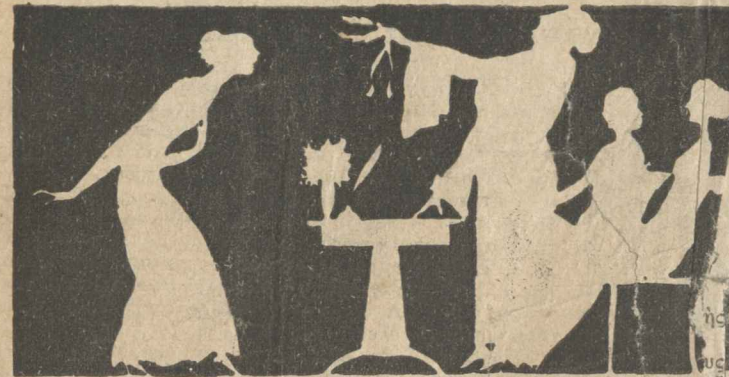
Πίσω ἀπ' αὐτὰ καὶ πίσω καὶ ἀπὸ μᾶς,
ὑπάρχει ἡ σταθερὴ πραγματικότητα, ἀτά-
ραχη καὶ ἀσάλευτη στὴ βάση της.

Βλέπομε μοναχὰ τῆς ἐπιφάνειας — εἴμα-
στε εἰς οἱ ἴδιοι, οἱ ἐπιφάνειες.

Ξέρομε μόνον ὅ,τι μᾶς δίνουν οἱ αἰσθήσεις μας, καὶ αὐτὲς μπορεῖ
νὰ δίνουν ὅ,τι θέλουν...

Πίσω ἀπὸ μᾶς, ὑπάρχει ὁ ἑαυτός μας. Εἶνε κρυμμένος, καὶ
μας περιμένει: εἶνε κρυμμένος, ζῇ, καὶ περιμένει μέσ' στοὺς μεγά-
λους νόμους τοῦ Παντός.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Γελῶσαν τὰ τριαντάφυλλα, οἱ ἀνθοὶ μοσχολοῦσαν
Καὶ σὲ πουλιοῦ πουρπουλίσιμα μόνον ἐσειοῦντο οἱ κλάδοι,
Κ' ἡ ἀντηλιάδες στῆς δροσιάς της στάλες ἐγλυστροῦσαν
Κι' ἀπὸ διαμάντι δόλοπαρτο μοῦ ἐφάνη ἕνα λειβάδι.
Τρεμουλιασταῖς στὰ μάτια μου ἐπαίξαν ἡ ἀχτίδες,
Παρέκει ἐμουρμουρόκλαιγε μιὰ βρύση στὸ πλευρὸν μου,
Ἐδῶ πῶς σ' εἶδα μοναχὴ, πῶς μοναχὸν μὲ εἶδες
Μοῦ ἐφάνη στ' ὄνειρό μου.

Λὲς καὶ ἀγγελούδας ἐμορφιά σου ἔδινε ἡ χλωμάδα
Τὰ μάτια σου ἀναγάλιαζαν στὴ λήψη καὶ στὴ χάρι
Σὰ στὸ νερὸ τὸ καθαρὸ τοῦ ἡλίου ἡ ἀντιλιάδα
Κι' ἀπ' τὰ μαλλιά σου πέφταγε τὸ βάλλασμα νὰ πάρη
Χαρούμενο, ἀνεμπόδιστο τῆς μοναξιάς τ' ἀέρι.
Καὶ σὰ νὰ μὴ μ' ἐγνώριζες καὶ σὰ στὸ λογισμό μου
Ποτὲ νὰ μὴν ἐπείρασες, ποτὲ δὲν σ' εἶχα φέρει
Μοῦ ἐφάνη στ' ὄνειρό μου.

Ψιλὸ ἔπεφτε στοὺς κόρφους σου τὸ φόρεμα σὰν πάχνη
Ποῦβλεπε καὶ δὲν ἔβλεπε τὰ στήθια σου τὸ μάτι
Σὰ στὸ καθρέφτη τῆς θωρίας ὅπου σκεπάζ' ἡ ἀχνη
Μ' ἀγγέλου ἀέρα τὸ κορμὶ τὸ δόλοπαρτο σου ἐπάται
Καὶ σὰ νὰ σὲ ξεγέλαγε μὲ χίλια δυὸ ἡ μοῖρα
Ὅλοχαρη, ξεπέταχτη σ' εἶδα στὸ λογισμό μου.
Κόρη, ἂς μὴν εἶναι πλάνη μου αὐτὴ ἡ χαρὰ ποῦ πῆρα
Γιὰ σένα στ' ὄνειρό μου.

Καὶ γύρω σὰ νὰ ἐγύρευες ἀνθὸ τῆς ἀρεσκείας σου
Στὰ χαμολοῦλουν ἐσκυφτες καὶ ἡ πεταλούδες φεῖγαν
Καὶ γὰρ μὲ κλῶνον τῆς μυρτιάς ἐσίμωσα κοντὰ σου
Μ' εἶδες γλαρὰ δὲν λάλησες, μὰ ἡ ματιές σου λέγαν
Πῶς ἦθελε τὸ χέρι σου τὸ κλῶνον μου νὰ πάρη
Μοῦδωκες τὸ χαμόγελο, σοῦδωκα τὸν ἀνθὸ μου,
Τὸν πῆρες μὲ κυπαρισσοῦ τὸν ἐσμῆξες κλωνάρι
Μοῦ ἐφάνη στ' ὄειρό μου.

Ἐξύπνησα καὶ στ' ὄνειρο πλανιέτ' ὁ λογισμός μου
Τὸν κόσμο κόρη θὰ δηλοῖ τὸ στολιστὸ λειβάδι
Τὸ θαμποβόληλα ἐξηγεῖ τὴ πλάνη αὐτὴ τοῦ κόσμου
Κι' ἀγνώριστος ποῦ σοῦδωσα ἐγὼ τὸ μυρτοκλάδι
Σημαίνει γὰρ τὸν ἔρωτα πῶς μιὰ ζοὴ δὲν φτάνει
Μὲ τὸ κυπαρισσοκλῶνον ποῦσμῆξες τὸν ἀνθὸ μου
Ληλοῖ πῶς ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ καὶ ὅταν κανεῖς πεθάνει.
Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρό μου.

(1845)

† ΔΗΜΟΣΘ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΟΝ ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΥ

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΑ

(Γὼν Ἱταλικῶν σονέτων τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Δ. Σολωμοῦ μό-
λις τελευταίως ἐγένετο μετάφρασις. Οὐδεὶς γνωρίζει ὅμως τὴν πα-
λαιὰν τοιαύτην τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ Καρποκεφάλου, τὴν πόσον
ἐπιτυχῆ, ἐξ ἧς παρελάβομεν τὰ κάτωθι.)

VI

Songe ora, amica mia, cara colomba, ecc

Εὐπνήσας τώρα φίλη μου γλυκεῖά μου περιστέρω
Σήκω κυρὰ μου γοήγορα τώρα ποῦ στὸν αἰθέρα
Ἡ ταραχὴ τῆς τοικυμιάς ἐπαψε δὲν βρονταίει
Καὶ μόνον τὸ φτερούγισμα τῆς αἰσῆς ἀντηχάει
Πλειὸ τοῦ χεῖμανα δὲν βογγᾷ ἀέρας παγωμένος
Ὁ οὐρανὸς φεγγαροῖα γαλάζια ἐνδυμένος
Ἀσκήω ἀγγελολαμῶντι, χρυσὸ μου περιστέρι
Νὰ ἴδῃς πόσο χαρούμενα κάνει αὐτὰ τὰ μέρη
Ἐκείνο τὸ σουσουρίσμα ποῦ κἀμνουν ἐνομήνα
Ἀμειτρα ἀνθὴ καὶ νερά χίλια κλαδιά ἀνθισμένα
Σήκω ν' ἀκούσης κόρη μου τὸ ἔργο τρυγονάκι
Ποῦ τραγουδώντας τραγουγεῖ στὸ δροσερὸ ρυάκι

XXI

Chi è costei che muove al par d'aurora ecc

Ποῖα εἶν' αὐτὴ ποῦ φαίνεται ὁδοσφαιρῶν
Ὅπου τὸν κόσμον ἐξυπνᾷ μοῖες ἡ ἀγνὴ προβαίνει
Ὅπου τοὺς κάμπους μὲ δροσιὰ ὁλόλευκη ραντίζει
Ὅπου στὰ χόρτα τὰ χλωμά νὰ ζωὴ κροῖζει;
Ὅπου ὀραία φαίνεται καθὼς εἶν' ἡ Σελήνη
Ὅταν ἀπὸ σκοτὸς τῆς νυκτὸς τ' ἀργυρὸ φῶς της χύνει
Καὶ κάνει ἐρωτογέννητη τὴν νυχτικὴν ἐρημία
Κ' εἶναι ἐκλεχτὴ σὺν ἡλίῳ ποῦ χάνει λάμψιν θεία
Στὸν οὐρανὸν, καὶ τὴ ζωὴ σ' ὅλη τὴ γῆ κροῖζει
Ποῦ τὰ στραπὸς εἶναι φοβερὴ ὅταν ἐμπρὸς βαδίζει
Εἰς τὸν ἐχθρὸ καὶ χαλασμοῦ ἔχνη βαθεῖα ἀφίνει
Σὺν πᾶσι νὰ εἶναι ἐκείνη;

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Μετάφρ. Καρποκεφάλου]

ΔΕΣΠΩ ΚΑΙ ΕΩΤΟΣ

Δέσπω Ἡλὸς ὁ χειμῶνας, πλάκωσ' τὰ δένδρα κιντρινίζουν
Τ' ἀστρὸπρόσπελα ἐφάσανε καὶ ἀπὸ μακρὰ μουνχοῖζον
Στὸ κάμπο ἀνεμῶδες οὐνεγε κατὰ ἔρα τὰ φύλλα,
Καὶ τοῦ βουνοῦ τὴ κορυφὴν ἐσκυφιστὸς ἡ μαρμὰρα,
Γλυκεῖ μου Φῶτο, τὰ πουλιὰ θὰ παύουν τὴ λαλιά τους,
Μὲ τοῦ βορρῆα τὸ φύσημα δ' ἀφήνουν τὴ φύλλα τους.
Τοῦδουδία πειὰ δὲν θ' ἀγροῖκαὶ σὰν γλυκοφῆν' ἡ μέρα.
Φῶτος θ' ἀκούς, ψυχὴ μου, καὶ αὐγὴ τοῦ Φωτοῦ τὴ φλογέρα
Δέσπω τὰ ῥόδα ποῦ κροῖζα γὰρ σὲ, θὰ ἴδῃς νὰ μαρμαρῶνε.
Φῶτος τὰ ῥόδα, Δέσπω, ποῦ φιλοῦ, καὶ τὸ χεῖμ' ἀνθῶνε.
Δέσπω τ' ἀστέρια ποῦ καμῶνε, γλυκεῖ θὰ μᾶς κυττάζουν
Φῶτος τ' ἀστέρια Δέσπω, π' ἀγαπῶ, θὰ λήμπουν, θὰ μὲ σφάτουν.
Δέσπω τ' ἀνὰ κίτ' ἀναστήσαμε, τὸ μαρμάρ, θὰ κροῖζον...
Φῶτος ἔχω σὲ στήθη μου φῶτα καὶ θὰ σοῦ τὸ πυρῶσι.
Δέσπω Ἡ λήνη ποῦ μᾶς δροσίσει, θὰ ἴδῃς νὰ ξεπαρῶσι.
Νερὸ δὲ φάγῃ, Φῶτο μου, γὰρ νὰ μᾶς ἐδωρῶσι.
Φῶτος καὶ ἂν πέσῃ ἔργος σὰ νερά, ψυχὴ μου εἰς πειρώσει;
Τὸ δάκρυ μας ὁλόγερο, καὶ ὁλόγερο θὰ πᾶν!
Ἄν ἔχῃ χιόνι τὸ βουνὸ καὶ ἡ φύση ἀγριοκαίτῃ,
Ἡ ἀγάπη μας εἶν' ἀνοῖσι, αἰώνιον καλοκαίτῃ!
(1875)

† ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣ

Πρέπει ὅλοι οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοὶ τῶν ἀναγν.,
στὸν μας ποῦ μένουν εἰς τὰ ξένα νὰ γνωρίσουν τὸ «Μπουκέτο».
Ἀποστείλατέ το καὶ μᾶς ὑποχρεώσετε.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Π.

Μόλις 19 ετών. Μ' όλα ταύτα πανδρεμένη πρό τριών ετών. Ο πατέρας της Έλλην. Η μητέρα της Άγγλεις. Η κυριότερα άφορη της έλκυστικής εμορφής της, δύο ράτσες—ένδιαφέρον τύπος καλλονής. Όταν για πρώτη φορά εμφανίσθη σε κοσμικές συγκυρίες, ή φυσιογμία της δούλες μαντόνα, φορούσε πάντοτε μαύρα και τα βαθύχουσα μαλλιά της πάντοτε της ήρεσε να τα πλαισιώνη με μαύρο τουλί, λεπτή, υψηλή, αιδεσία. Τώρα η σιλουέττα της διατηρεί πάντοτε την θαυμασία ελαστικότητα της, αλλά μία ιδιοτροπία γούστου συνετέλεσε εις το να μεταβληθούν τα μαλλιά της, σε λαμπερό χρυσάφι, και το προσοπάκι της πολύ ρεπουσαρισμένο με ροζ και κόκκινα χρώματα, λεπτομέρειες που συντελούν κατ' άλλους εις το να φαίνεται ώραιότερα και άλλους εις το ν' ισοσταλίζον την γοητευτική παιδίσκη με τα καστανά μαλλιά και το φιλιτισμένο πρόσωπο. Μία κοίλι κατ' επιφάνειαν, ένθ αντιθέτως ο χαρακτήρας της είνε αντίθετος, τολμηρός, περίεργος, ανεξήγητος. Ταξιδεύει όταν της γουστάρη και μόνη της, χορεύει όταν έχη κέρη, κάνει παρτέ με όποιον της άρεσει, αδιαφορεί για σχόλια και κρίσεις. Χορεύει στην έντέλεια, ίππενει αξιοθαύμαστα, λατρεύει το άεροπλάνο και δέν χάνει ευκαιρία. Έγκατεστημένη στην Άλεξάνδρεια, τώρα είνε σπας Άθήνας τας οποίας υπεραγαπά, της τουαλέττες της διακρίνει πάντοτε ένα εξαιρετικό γούστο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Το ρεκόρ της πολυπληθεστάρας προεμέρας, προχθές βράδυ στο θέατρον Κότοπουλ που έπαίξετο για πρώτη φορά ο Καραγκιόζης του κ. Θ. Συναδινόυ.

—Κάθε θεωρείον και δέσμη εμψύχων λουλουδιών εις την πλατεία συγκυνησιώνται όλα αι άθηνάικαι καλλοναι και αι ξεχωρίζουσαι σιλουέτες Ντυμένα άριστουγεννητικά και καπέλλα που τά δέχοναι παριζιάνικο γούστο.

—Σε ένα θεωρείον μία άριστοκρατική καλλονή ή κ. Λοπρέστη με τουαλέττα άσημένια συνταυτισμένη θανυμία με την άσημένια κόμην της.

—Σε άλλο ένα εμψυχον κροκί της Βόγκ ή κ. Νίνα Φωτιάδη με τουαλέττα μαύρη εσάρπα άσπρόμαυρη και μικρό καπέλλο από κορδέλλα μαύρη εκτάκτως chic.

—Στο ίδιο θεωρείον ή κ. Πετρίδη με τουαλέττα καφέ και ή Δις Ντόλα Νικολαΐδη τουαλέττα μπλε, περιλαίμιον κόκκινο και καπέλλο μικρό κόκκινο που συντελούσαν να γίνεται πλέον έντονος ή έκφρασις της φυσιογνωμίας της.

—Σε άλλο θεωρείον ή κ. Παπαφράγκου τουαλέττα μαύρη και έτολ από άληθινή γούνα τότ.

—Σε άλλο θεωρείον ή Δις Άντωνιάδη με τουαλέττα πράσινη ζωηρή και λευκό καπέλλο, ή Δις Μ. Άντωνοπούλου με κομφοτάτην άμφίεσιν μαύρη και ή Δις Μαλανδρινού επίσης μαύρη.

—Στην πλατεία ή κ. Νίνα Παΐκου με θαυμασία τουαλέττα κρέπ ντε-σιν άσημένιο, κεντημένη, χάνδρες λευκές και γκρι. Η Δις Γκιλαβάνη τουαλέττα λευκή, πράσινο καπέλλο. Η κ. Α. Σηλιναν θαυμασίαν τουαλέττα λευκή κεντημένη ρός και μπλε και ένα ιδιόρρυθμον μαντί λευκό.

—Η κ. Ζούζουλα τουαλέττα γκρι. Η Δις Ζούζουλα εκτάκτως κομψή με τουαλέττα λευκή. Η κ. Ζαρίφη με τουαλέττα μελανόλευκη. Η κ. Ταρσούλη κομφοτάτον μπλε ρουά και μαύρο μαντί.

—Η Δις Ήσαϊα, ζωντανό φηγουρίν με τουαλέττα λευκή και κόκκινο καπέλλο.

—Η Δις Καμπάνη τουαλέττα εξαισία από ρός κρέπ ρωμαϊνός με διντέλλα άσημένια. Η κ. Βάντερζεε τουαλέττα μωβ κεντημένη χάνδρα λευκή.

—Προχθές ώρας κόσμος στο Τροκαντερό μεταξύ των οποίων το ρεκόρ της επιτυχίας άνηκε εις την κ. Καίτη Παγκάλου με τουαλέττα μαύρη εκτάκτως καλαισθητή.

—Προχθές έσπερίς μπριζι παρα τη κ. Καλβοκροσή ή οικοδέσποινα φέρουσα τουαλέτταν από μουσαλίν μαύρη κεντημένη κόκκινη, μοντέλλο άρι άριζθεν έκ Παρίσιον.

—Προχθές σουπε παρα τω κ. Β. Βλάχω προς τιμήν της κ. Κοτοπούλη—Χέλμη.

—Κατ' αυτάς εγκαινιάζεται το ντάνσιν της Κηφισιάς το σπόριν κλόυτ.

—Σε ένα θεωρείον δευτέρας σειράς στο θέατρον «Όλύμπια»

ΠΙΚ ΝΙΚ

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

—Όταν έγινε ή περίφημη διπλή έρωτική αὐτοκτονία του Μιμήκου και της Μαίρης, το κοινόν των Άθηνών, το κατέλαβεν αϊφνιδίως μία παράξενη νομανία. Νέοι, νέαις, κυρίες και γεροντοκόρες το έρριξαν στη μελοχολία. Θλίψις, κατήφεια, στεναγμοί. Ρομαντισμός φρικώδης, άνυπόφορος... Όλοι έκαναν τόν εύαισθητό και όλοι έθλίβοντο δεινώς διά το άτυχές έρωτικόν ζεύγος.

—Στης έφημερίδες και στα περιοδικά της εποχής άλλαις μελαγχολίαις και άλλοι στεναγμοί! Ποιήματα τά μάλλα θλιβερά, νεκρολογίαίς, πεζά, άποχαιρο-τιστήρια, έλεγεία.

—Πρό της Παναθηναϊκής αυτής μορίας εύρεθείς κάποιος όλν ψύχραιμος ποιητής της εποχής. έσπευσ να εκδιχηθί και έραψε τότε και έδημοσίευσε το κάτωθι όμίμητον τετράστιχον :

Η Μαίρη ήτοκόνησεν,
Ός λέγουσαν, άδίκως
Κι' αυτός την έμνησθη
Γιατ' ήτανε... Μιμήκος !

—Είναί αδύνατον να φαντασθίτε τί θόρυβον και όποίαν λαλήν λαλάπα έξήγειρε το μετά καλαμποριού τετράστιχον αυτό! Ψυχρολουσθέντες οι Άθηναίοι, έφρύαξαν. Άλλά το κλασσικόν ποιημάτων είχε γραφεί πλέον και έπέφ ρε θαυμάσια άποτελέσματα.

—Ένθυμείσθε το έτερον έρωτικόν δράμα : Τόν περικτελειώδη έρωτα της ώρας άρσκακιδός Νίνας και του άξιωματικού του Ναυτικοί Χαλιούλια, τον καταλήξαν εις την αίματην μονομαχίαν μεταξύ Χαλιούλια και του έπίσης άξιωματικού του Ναυτικού Δημοσύλη. Κατά την μονομαχίαν αυτήν έφρονεύθη, ως γνωστόν, ο άτυχής Χαλιούλιας.

—Και έπ' ευκαιρία όμοις του ειδυλλίου αυτού διεπράχθη ένα θαυμάσιον καλαμπούρι. Το διεπράξαν αι άρσκακιδές εις βάρος της συμπαθητορίας των Νίνας. Γνωρίζουσαι αυτά τας προχωρημένας γνώσεις της Νίνας μετά του Χαλιούλια, την ειρωνεύοντο μέσα στο Άρσκακιο και της έρριπτον διαρκώς κατά πρόσωπον την έξης έστρατη φράσιν : —Τά χάλια σου και τά... Χαλιούλια σου !...—

—Πώς και διατί προσέλαβεν ή λέξις «εργολαβία» την ύπον σημασίαν της, την σχετικήν με τας έρωτικές επιχειρήσεις ; Ίδού τί άνεκαλύφωμεν σχετικώς εις τας στήλας παμπалаίαις τινος έφημερίδος :

—Στην όδον Αϊόλου και πλησίον του Ιστορικού καφενείου ή «Ωραία Έλλάς», κατοικούσε κάποια καλλιπράγος και πολύφερος γοργών της εποχής εκ ίνης.

—Την τραγώνα αυτήν, την κόρην αυτήν, έπολιορχούσε κάποιος νεαρός δανδής της εποχής. Της είχε δέ γίνει τόπο ένοχλητικός, ώστε δέν έξεκολλούσεν από την όδον Αϊόλου. Άνέβαινε και κατέβαινε, έπήγαινε και ήρχετο, είχε καταντήσει άνυπόφορος.

—Όσο που τον έπληρε κάβο και ή δημοσιογραφία της εποχής έκείνης, ή οποία δέν τον άφησε, φυσικά, άνακατοποίητον. Μετά τινος ήμέρας εις την εκδιδομένην μικρόσχημον έφημερίδα της πρωτευούσης άνεγράφετο ή έξης άγγελία : «Την εργολαβίαν του τμήματος της όδου Αϊόλου, από του καφενείου ή «Ωραία Έλλάς», μέχρι του τέγματος αυτής ανέλαβεν ο κ. Τάδε !...»

—Έδημιουργήθη σούσουρο, οι Άθηναίοι έγέλασαν με τη καρδιά τους, ο έραστής έχάθη από του προσώπου της γής και ή λέξις «εργολαβία», έπήρε έκτοτε και την σημασίαν του κορτετζάρου, έρωτοτροπώ...

Ο ΠΑΛΛΙΟΣ

συχνά φηγουράει μία νερά Δεσποινίς άρι άφιχθείσα εκ Παρισίων. Μαλλιά έντελώς ά ά γαρσόν καπνίζει άδιάκοπα, πολλούς χορούς τούς τραγουδεί σθεδόν μεγαλοφώνως. Κάθε βράδυ στο θεωρείο της προσκαλεί φιλικό της κύκλο εκ νεαρών Δεσποινίδων και κυριών, δίδει το σύνθημα διά χειροκροτήματος και στο μπαζαρίσμα.

—Κατ' αυτάς αναχωρούν για Παρίσι ή κ. Μελέγχοβιτς, ή κ. Ζαρίφη, ή κ. και Δις Παπαϊωάννου, ή κ. Μεταξά, ή κ. Δημητριάδου, ο κ. και ή κ. Πετρίδη, ή κ. Αρβαντιδής και ή Δις Διαμαντοπούλου.

H MONTAIN

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

—Κόσμος εκλεκτός εις την χορευτική αίθουσα κ. Κράκαρη αὐτήν την έβδομάδα.

—Προχθές βράδυ ίδια συγκέντρωσις εκτάκτως εκλεκτή εις την όποιαν διεκρίθησαν αι άδελφαι Νίνα Έλένη και Μαγ. Μησοσύλη, μόλις άφίχθεισαι εκ Κωνσταντινουπόλεως. Έφφρον και αι τρεις όμοιοχρόμους τουαλέττας από κρέπ ζωζέττ ή Δις Έλσα Βιλάδη με θαλασία τουαλέττα και με ώρατα άνθη στο καπέλλο, άδελφαι Κατίνα και Μαρία Λυμπεροπούλου, ή Δις Π. Μιλιάκη, αιδίδες Νάκου Άνθ. Πάχου Τιμόλ. Μαρία Καστρίνη, και ή Δις Θάλεια Σάνδη.

ΣΑΝΔΡΟΣ ΝΤΑΝΟΣ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΓΙΜΑ

Πώς δά μπορείς να παρηγορηθώ; Γιατί ή καρδιά μου δέν μπορεί να σε λημονήση και ή γλώσσα μου βράζει άπόλασι μόνο όταν μιλεί για σενα.

Σε σενα παραπονιέμαι για τόν έρωτα ο Μαίμ, για να με συμπονέσης γιατί πολλές φορές, έκείνος που άκουει παράπονα συμπονεί την τύχη έκείνου που άναστενάζει.

Η θύμησή σου μαγεύει όλες της στιγμές μου, και ως τόσο νομίζω πως έχω ζωή έκείνες μόνο της ήμερες που σε συναντώ.

Τό σπίτι σου δέν βρίσκεται στη φυλή όπου άνήκεις, σε κείνους που κατοικείς : βρίσκεται μέσα στην καρδιά του έραστή σου—έκει πράγματι κατοικείς.

Ο έρωτάς σου στο κορμί μου άλλου φερνείπονο και άλλο χαρά το μάτι μου κλαίει ή καρδιά μου σε λατρεύει.

Όποτε σε άπαντώ νομίζω πως βλέπω, ως είναι ακόμη και μεσάνυχτα, να γλυκοχαράζη ή Αδύη!

ΑΜΠΗ ΟΥΑΡΑΗ

...ΤΙ ΟΦΕΛΟΣ ΑΝ ΒΡΕΧΕΙ...

Τά δάκρυά σου είναι πεισματάρικα, το βλέπω, και ξέρεις να κάνεις όπομονή, ο έρως δέν έχει καμμία έξουσία σε σενα δέν σου υπαγορεύει προτάσεις, δέν σου επιβάλλει άμυνα. Με θανατώνει ο έρως μία φωτιάδυνάτη με τήκει. Μά όχι τήνας σάν έμένα δέν μπορεί να προδόση το μυστικό του.

Όταν νυχτόνη, άλλόνω χέρια ίκετευτικά και χύνω δάκρυα. Τά δάκρυά μου έως τώρα πάντα φάνηκαν περφηνα!

Η φωτιά του έρωτος και εις σπλάχνα μου όταν τη σκαλίζουν ή θύμησή σου και το πάθος.

Όν που με πλανάς με υποσχέσεις άφου πρόκειται ν' αποθανώ διψασμένος, τί όφελος αν βρέχη ;

Με έρώτησε : «Ποιός είσαι ; Της άποκριθίκα όπως ήθελε έκείνη και όπως ήθελε ο έρως :—Είμαι το θύμα σου ! Έκείνη μου είπε : «Ποιό άπ' όλα ; είναι πολλά !»

ΑΜΠΟΥ ΦΕΡΑΣ

ΑΓΑΠΟ, Μ' ΑΡΕΣΕΙ, Ν' ΑΓΑΠΟ

Άγαπώ, μ' άρέσει ν' αγαπώ.

Άγαπώ, και έκείνη που αγαπώ ξεδοεί φειδωλά τόν έρωτά της. Διάβηκα άπ' έμπρος της, ή ματιά της, που μου φάνηκε πως μέσα της έλαμπε μία πονηρία διαβολική, μου μίλησε.

Είπα : «Ήρθα να ζητήσω την ευνοία σου : ή εγκάταλειψη σου μ' άφρησε μου κάνει μεγάλο κακό».

Η όψη της άνηκε από θυμό : «Φύγε από μένα, είπε. Ή είνωδι μου είναι μακριά από σενα. Ποθείς τη φιλία μου ; μά πιο εύκολο είναι να σκοτώσης τόν Έλ Βαλιδ (δονομα του τότε βασιλεύοντος Χαλιφά) παρά να επιτύχης τη φιλία μου».

Της είπα : «Με όπομονή δά περιμένο να παραδεχθής να υποχωρήσης ; Γιατί ακόμη και το σίδερο κάποτε μαλακώνει».

»Σ' έσορκίζω, σ' έσορκίζω στα μαγικά λόγια που λένε οι μάγοι, στον αλώνιο έρωτά μου, σ' έσορκίζω : Άλλάξε γνώμη και δέξου για μένα γενναϊόφυχη».

ΑΜΠΟΥ ΝΟΥΑΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΓΙΜΑ

Αὐτή είν' ή κατάστασή μου, άνθρωποι ! Άφήστε την κακολογία και προσέχετε να φυλάγεστε άπ' τα μάτια των λιγερών ζαρκαδιών. Ο έρως μου είναι από κείνους που κάνουν τόν έραστή να περνάει άγρυπνες νύχτες, που βάνουν τα σπλάχνα του πάνω στη φωτιά που γεμίζουν με δάκρυα τά βλέφαρά του...

Διάβηκε. Τομαζόμουν να φύγω τ' αλόγο μου περιμένο.

Διάβηκε. Οι ματιές της είναι δειλές σάν του μικρού ζαρκαδιού.

Διάβηκε. Η νεότης γελά σ' Έκείνη ή μέση της σεΐται, νεκρίκατη και λυγρή, σάν το σκονί. Όταν λυγείται λές και θά κοπή στα δυό : κάθε ζωνάρι είναι πλατύ για τη μέση της.

Διάβηκε. Είδε τ' αλόγο μου έτοιμο να φύγη. Τόπιας από το χαλινάρι και μου μίλησε. Και τά λόγια της ήταν γλυκά, και ήρθαν, από πολύ τιμα από διαμάντια να στολίσουν τ' αυτιά μου, — δέν υπάρχουν πετράδια που ν' αείζουν όσο τα λόγια της.

Ο Μαίμ, μην άπελπίζεσαι. Φεύγω, ένα και μόνο ξεπώντας ναύρω : το Μεγαλειό ! Για σενα !...

ΑΜΠΗ ΟΥΑΡΑΗ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ

Ο υποκριτής είναι νόμισμα κίβδηλο, που γυρεύει να περάση διά γνήσιο.

Προσποιείται αγιοσύνην και είναι άνόσιος, φιλίαν και είναι αδιάφορος, αταπαρνήσιν και είναι έγωιστής, πατριωτισμόν και είναι πλάνος. Όλα τά είδη της άρετής τά προσποιείται ο υποκριτής επειδή ο υποκριτής είναι ήθοποιός, φύσει ήθοποιός εις την σκηνήν του Κόσμου.

«Εγώ να χύσω το αίμα μου για την πατρίδα !» Και φεύγει διά νυχτός αν τοί πέση, ή μίην του πέση να γέννη στρατιάτης. «Αχ ή σοφίας φόβος Κυρίου !» Και τραπεζορραγεί επιβούλως και άσυνεδήτος.

«Θυσιάζουμαι για το φίλο μου !». Και στην περίστασι προφασίζεται και τραβιέται.

«Δουλεύω για τά παιδιά μου !». Και τά παιδιά του τ' άφίνει άμόρφωτα και άνικα.

Αδιστηρόνει το προσώπό του αν άκούση λέξη την όποία να μη θεωρή τάχα άκριβώς ευπρεπή, και είναι άσέληγς και άστος.

Κατακρίνει τη διαφθορά της κοινωνίας και είναι οσιωδώς διεφθαρμένος.

Αν ο υποκριτής τύχη νάναι και κοφρος βάνει τόν κόσμο άνοκίτο, και προσπαθεί διά παντοίον μέσον να του άνοιχθί είσοδος σε τιμές και σε θέσεις, Ένταυτώ καμώνεται ότι υπογορεύει εις τας παρακλίσεις των φίλων, άλλ' ότι είναι θυσία τούτη της θείας κ'.

Έχτέθηκα εις τόν εκλογικόν άγώνα... Έδέχθηκα τη θέσι που μου έπροσφέρθη... διά να ευχαριστήσω τους συμπολίτας μου... οι φίλοι μου με βιάσανε...» Και είναι από καιρό που μέρα-νύχτα ο νοός του και ή προσπαθειές του έδο λείανει διά να το κατορθώση !...

Συνήθως ο υποκριτής εκλέγει το στάδιον το όποιον προτίθεται να εκμεταλλευθί και σ' αυτό ένασκαρδύται και υποκρίνεται το πρόσωπον έκείνο που μπορεί να του είναι όφελιμο στο σκοπούμενό του. Έτσι έχουμε τόν θρησκευτικό υποκριτήν, τόν πολιτικόν, τόν έρωτικόν κ. τ. λ...

Η συμπεριφορά του είναι σοβαρή, αίστηρή, ύποψιαστική. Σπανίως άστεϊεύεται, σπανίως χορεύει. Το γέλιο του είναι γέλιο σοβαρού άνδρώπου και πηγάει πάντοτε από σέψη, ποτέ από καρδιά.

Απόφευγε να συναλλάττεσαι με τόν υποκριτήν τούτον, επειδή το νόμισμα με το όποτον σε πληρώνει, δέν έχει ενδύμωχην αείων.

ΑΝΑΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εύνοι... Με τρομάζει ή ιδέα ότι ο ύπνος είναι άδελφός του θανάτου.

Εύνοι Ιερέα της άγάπης ή αύθυσια ροδίζει. Από τά πλούσια βυσινία παραπετάσματα του παραθυριού ένα άμ φέβολο φως γλιστράει μέσα στην κάμαρα.

Απάνω στο πολυτίμο κρεβάτι, μέσα στα πλούσια μεταξωτά σκεπάσματα, μένει έσπαλμένο άπαλά, έκνιχτο το θείο σώμα σου.

Καμψάει... και το φως της αυγής ροδόχλομο πλημμυρίζει την κάμαρα.

Χειμάρει άνεξέλεγκτοι χουσαφιού τά μακριά όλοζάνθα μαλλιά σου χύνονται στο προσκέφαλο : έτσι το προσώπό σου, ένα άνετρον όμορφιάς κάπως λωμό, με μία έκφρασιν υπέρτατης γαλήνης, πλασιώνεται από τον φωτιστέφανο τόν χουσον μαλλιών σου.

Πάνω άπ' το προσκέφαλο μικροί έρωτιδεΐς, άγγελούδια με κάτασπρα πτερά, παρσά έχουν.

Το ροδόλευκο κορμί σου, σάκινο άγάλμα, ποβάλλει μεσάνυχτα από τά σκεπάσματα.

Κι' έγώ γονατιστός κοντά στο κρεβάτι σου, ήλδα να σου ζητήσω την άγάπη.

Άλλά τά μάτια σου είνε κλειστά.

Οι εύνοι κα' άνοιξε διάπλατα τά μάτια σου να φωτοβολήσουν σάν δύο ήλιοι, που όιοιόι δέν έφάνηκαν ποτε στους γαλάζιους ούρανοους.

Μά βλέποντάς σε έτσι άκίνητη παραδομένη στην άγκαλιά του θανάτου, πόσοι φοβήται μην είναι ένα όνειρο.

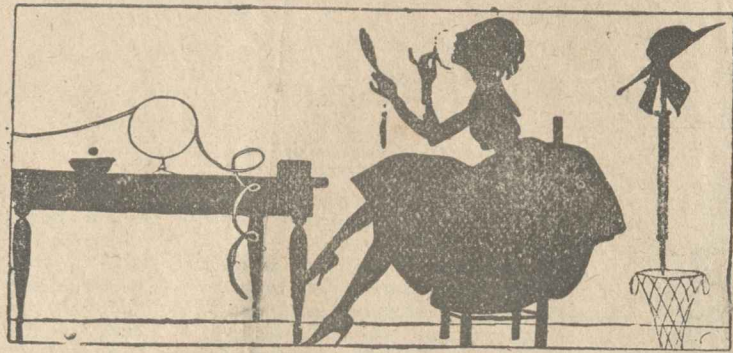
Αίτιος ένας μεγάλος τεχνίτης από έκείνους που εμψυχώνουν τά υπέροχα όνειροπαλάτια, έμψιψε το κορμί σου.

Αυτός βέβαια δέν έπείθανε έκείνα άήσως, μαρσά στη λάμψη και την καλλονή του όμοιοχρόμιάς του.

Κι' έγώ τώρα δά λήσω σάν μικρή λαϊπάδα χάμω στα πόδια του κρεβατιού, μέσα στην κάμαρά σου, σπών βουδν αυτόν της άγάπης...

ΑΘΝ ΡΟΛΑΙΤΟΣ

Δέν πρέπει να υπάσχησιν Έλληνικό που να μην στολίσω το σαλόνι του με το «Μπουκέτο».

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Τὰ ἀρώματα ἦσαν γνωστά ἀπὸ τῆς ἀπωτέτης ἀρχαιότητος. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ Ἀνατολή μετὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς βοτανολογικὸν τῆς ὑπῆρξεν ὁ προμηθευτὴς τῶν ἄλλων χωρῶν.

Μόλις ὁ ἀνθρώπος ἀνεκάλυψε τὰς ἀρωματικὰς ἰδιότητας τινῶν ἀνθῶν, ξύλων καὶ ρητινῶν ποὺ ὅταν καίονται παράγουν εὐώδεις ἀναθυμιάσεις, τὰ προσέφερε δῶρον εἰς τὴν Θεότητα καὶ τὰ ἀρώματα ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὰς ἱεροτελεστίας.

Κατόπιν κατεσκευάσαν ὑμῖνα, καὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἡλιουπόλεως, ἡ ἐσπερινὴ προσφορὰ ἡ καλουμένη *Κάφι* ἀπετελεῖτο ἀπὸ δεκαεὶς διάφορα ἀρώματα.

Ἐπὶ Πτολεμαίων ἡ αἰγυπτιακὴ ἀρωματοποιία ἦτο ὁ προμηθευτὴς ὅλης τῆς οἰκουμένης· ἡ Ἀραβία, ἡ Ἰουδαία, τὸ ὄρος Γαλαὰδ τῆς ἐπομιθεύον τὰς πρώτας ἕλκας καὶ ἐπὶ τῆς Στήλης τῶν ἀναθημάτων τοῦ Δεῦδ ἀπαριθμοῦνται τοὺλάχιστον ἑκατὸν εἶδη ἀρωμάτων.

Οἱ αἰγύπτιοι ἱερεῖς κατεῖχον τὸ μυστικὸν τῶν ἀρωμάτων εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν ὀθρῶν, παρεσκευάζον τὰς διαφόρους ἀρωματικὰς οὐσίας ποὺ ἐχρησίμευον εἰς τὴν ταρίχευσιν τῶν μούμιων.

Εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὁ Μωϋσῆς διεᾶλθη ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ παρασκευάσῃ τὸ ἱερὸν θυμίαμα τὸ προωρισμένον διὰ τὸ ἅγιον βῆμα. Τὰ ἀρώματα, πολὺ δαπανηρὰ τότε, ἀπετέλουν τὸ πλεῖστον μέρους τῶν δώρων διὰ τὴν Βασίλισσα τοῦ Σαβὰ προσέφερον εἰς τὸν Σολομῶνα.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐχρησιμοποιοῦν μίαν ρητίνην (ὀλίβανον) εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς. Καί, εἰς τὸ Ἅσμα Ἀσμάτων, ἀναφέρονται ἀρώματα Ἰνδικὰ· ἡ κανέλλα, ὁ νάρδος, ἡ σμύrna, ἡ ἀλόη.

Εἰς τοὺς Ἑλληνας, τὰ ἀρώματα ἀπελάμβανον μεγάλην τιμὴν. Ὁ Ὀμηρὸς τὰ ἐξυμνεῖ καὶ ὁ Ἱπποκράτης ἐδωκε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὸν λοιμὸν ἀνορθῶν ἀρώματα εἰς τὰς θύρας καὶ καίων ἐξέλα ἀρωματικὰ εἰς τὰς ὁδοὺς. Ὁ Σόλων, βλέπων τὴν κατὰχρησιν, ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν. Ὁ Σοκράτης ἐψυγε τὴν χρῆσιν αὐτῶν.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκαμνον ὑπερμετρὸν χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων. Οἱ Σταυροφόροι, κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ἐκόμισαν εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἀρώματα.

Εἰς ἓνα φιλόσοφον Ἀραβὰ τῆς 10ης ἐκ, τὸν Ἀβικιόνα, δρεῖλεται ἡ ἐφευρέσις τοῦ ἀποστάγματος τῶν ῥόδων.

Ἀπὸ τοῦ 1190 ὁ Φίλιππος Ἀύγουστος ἀπένευμεν εἰς τοὺς μυρεψοὺς τῶν Παρισίων προνόμιον τὰ ὅποια κατόπιν ἀνεγνώρισαν Ἰωάννης ὁ Ἀ' τῆς 1359, Ἐρρίκος ὁ Β' τῆς Ἀγγλίας τὸ 1426, Ἐρρίκος ὁ Γ' τῆς Γαλλίας τὸ 1582 καὶ Λουδοβίκος ὁ ΙΑ' τὸ 1658.

Ὁ Ρισελιὲ ἐγένετο τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου του μετὰ ἀρώματα ἐκτοξευόμενα μετὰ πυροφάνης. Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΑ' ὁ Μαριὰλ ἦτο ὁ μυρεψὸς τοῦ συρμού, καὶ ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ' ἡ μαρκησία Πομπαδούρ ποὺ εἶχε τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς αὐτὴν τὴν «μυροβόλον αὐλὴν» ἐδαπάνη κατ' ἑτος ἡμίσην ἑκατομμύριον διὰ τὰ μυρὰ δικταίης. Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων εἶναι καλὴ ὅταν εἰναίμετρά. Κατ' ἀρχὴν τὰ ἀρώματα εἶναι ἀνθυμεινὰ, ἐξασκοῦν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος κακὴν ἐπίδρασιν. Τὸ δυνατόν ἀρώμα εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς τὰ νεύρα.

Ἰδοὺ καὶ ὀλίγαι συνταγαὶ διὰ νὰ κατασκευάζετε μόνοι σας ἀρώματα.

Κολώνια

Ἀπόσταγμα περγαμῆτου	30 γραμμάρια
λεμονίου	30 »
γλυκολεμονίου	30 »
πορτοκαλλίου	30 »
Κολώνια οἰκονομικὴ	
Ἀλκὸλ τῶν 850 c.	5 λίτραι
Ἀπόσταγμα λεμονίου	75 γραμμάρια
κίτρου	25 »
περγαμῆτου	57 1/2 »
λεβάντας λεπτῆς	15 »
βάμματος βενζοϊκοῦ	15 »

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΥΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΣΚΙΕ

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς Κάρολος de Secondat, Baron Montesquieu ἦταν πολὺ ἀγαθὸς καὶ εὐσεβὴς, ἀλλὰ προσπαθῶν παντοιοτρόπως νὰ κοῦρῃ τὰς ἀρετάς του Μετὰ τὸν θάνατον του ἀνεκαλύφθησαν πολλὰι γενναῖαι τοῦ πράξεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἀκαλουθὸς εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ ἀξία θαν μαρτυροῦν :

Ὁ Μοντεσκιὲ πολλὰς φορὰς ἐπῆγαινε στὴ Μασσαλία γιὰ νὰ βλέπῃ μίαν ἀπὸ τὰς ἀδελφάς του. Μίαν Κυριακὴν βράδυν χρησιμοποίησε στὸ λιμένα τῆς Μασσαλίας ὅταν ἕνας νεαρὸς λεμβούχος τὸν παρεκάλεσε νὰ μῇ στὴ βάρκα του καὶ νὰ πᾶνε πρὸς τὸ πῆλαγος γιὰ περίπατο. Ὁ Μοντεσκιὲ ἐδέχθη, ἀλλὰ μόλις ἐπρόσχωσαν, εἶδε τὸν νέον νὰ κουράζεται καὶ νὰ διευθύνῃ τὴ βάρκα πολὺ ἀδέξια. Τὸν ρώτησε τί συμβαίνει καὶ ὁ νέος τοῦ ἀπήντησε :

— Δὲν εἶναι τὸ ἐπαγγελμῶ μου αὐτὸ κύριε. Εἶμαι ὑπερέτης σὲ κάποιον χρυσοχρὸν καὶ τὰς Κυριακάς κάνω τὸν λεμβούχο. Πρέπει νὰ κερδίσω ὅσον μπορῶ περισσότερα χρήματα. Μετὰ βρῆθαι σ' αὐτὸ καὶ ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἐπίσης ἐργάζεται πολὺ. Τὸ κάνουμε αὐτὸ γιὰ νὰ συγκεντρώσουμε τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξαγοράσουμε τὸν πατέρα μας, ὁ ὁποῖος ἔχει συλληφθῇ ἀπὸ ἄλλοι ρίνους πειρατὰς καὶ ζῇ δούλος εἰς τὴν Τετουανήν.

Ὁ Μοντεσκιὲ συνεκινήθη. Ἐξήγησε περισσότερας πληροφορίας γιὰ τὴν οἰκονομία τοῦ νέου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τετουανῇ αὐθέντου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἀληθείας, ἔδωκεν εἰς τὸν ἐρασιτέχνην λεμβούχον ὅταν ἐξῆλθαν στὴν ξηρὰ 16 χρυσὰ λουδοβίκια ποὺ κρατοῦσαν ἐπάνω του, ὑποσχενθὲς ν' ἀποστελῇ αὐτὸς στὴν Τατουανήν τὸ ποσὸν ποὺ ἀπαιτεῖτο διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρὸς του.

Μετὰ δύο μῆνας ὁ πατὴρ τοῦ νέου ὑφῆθη πράγματι ἐλευθέρου! Ἐφῆσθε στὴ Μασσαλία καὶ ἔμεινε κατὰπληκτος ὅταν ἔμαθε πὺς ἡ ἀπελευθέρωσις του ὀφειλετο στὴν γενναϊότητα ἐνὸς ἀγνώστου. Ὁ Μοντεσκιὲ δὲν εἶπεν εἰπὴ τὸν νέον ποῦς εἶναι...

Ἡ ἐκπλήξις τοῦ πατρὸς ἐκορυφώθη ὅταν ἓνα μῆνα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν του, ἔλαβε τὸ ποσὸν τῶν 500 λουδοβικίων καὶ διάφορα καινονομή ἐνδύματα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ ποῦ προέρχοντο. Ὁ υἱὸς του ὅμως ἐθυμῆθηκε ἀμέσως τὸν γενναϊόδορον ἐπὶ βάρτην τῆς Κυριακῆς ἐκείνης καὶ ὁρκίσθη νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Μετὰ δύο ἔτη ἐρευνῶν τὸν συνήντησε τέλος ὅλος τυχαίως στὸ δρόμο καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ δεχθῇ τὰς εὐχαριστίας τῆς οἰκονομείας του. Ὁ Μοντεσκιὲ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτε, ἀνακατεῖναι στὸν κόσμον καὶ ἐγένεν ἄφαντος.

Μετὰ τὸν θάνατον του ὅμως ἡ ἀγαθοεργία του ἀνεκαλύφθη χάρις εἰς τὰ ἔγγραφα του. Ὁ Μοντεσκιὲ εἶχε πληρώσει πράγματι τὰ λῦτρα τοῦ δούλου Μασσαλιώτου, τὰ ἔδοθα τοῦ ταξειδίου τοῦ μέρη Μασσαλίας καὶ κατ' ἐπαλήθεϊν ἐνίσχυσε αὐτὸν ὀλικῶς, πάντοτε κρυπτόμενος, πάντοτε ἀγνώστου...

Ο ΔΗΘΕΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ἀλέξα ἱδρος Δουμάς, ὁ πατὴρ, ὁ ὁποῖος ἦτο, ὡς γνωστὸν, πολὺ σπάταλος, πῆγε λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του στὸν υἱὸν του, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀντιθέτως πολὺ οἰκονόμος καὶ τὸν ἐξαίρετος μετὰ αὐτὰ τὰ λόγια :

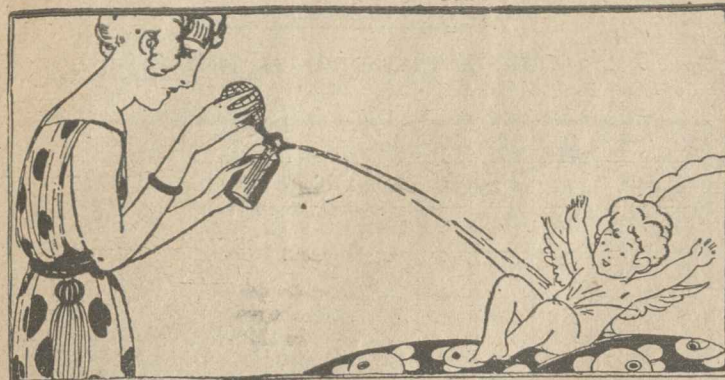
— Ἐρχομαι, παιδί μου, ν' ἀποθάνω στὴν ἀγκαλιὰ σου. Βλέπεις; Ὁ κόσμος μετ' ὀνόμαζε πάντοτε σπάταλον, καὶ ἐν τούτοις εἰμαι ὁ μεγαλειότερος οἰκονόμος τοῦ κόσμου. Εἰς ἡλικίαν μόλις 18 ἐτῶν ἦλθα στὸ Παρίσι ἐχ. ντας τρία μόνον χρυσὰ λουδοβίκια στὴ τσέπη μου. Μὲ πόσῃ οἰκονομίᾳ ἐξῆσα ὡς τώρα, μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι, ἀπὸ τὰ τρία ἐκεῖνα λουδοβίκια ἔχω ἀκόμη ἓνα γιὰ τὰς τελευταῖες μου ἡμέρας.

Λέγοντας αὐτὰ ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του, εἰς τὸ ὁποῖον πράγματι ὑπῆρχεν ἓνα ἀκόμη λουδοβίκιον.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἀρώμα τῆς Σαλόμης

Ἀπόσταγμα δακινθίου	5 γραμμάρια
κασσίας	2 »
κινναμώμου	3 »
σιντάλου	1 »
μόσχου	1 »
ναρκίσσου	1 »
γαρφαλλίου	3 »
βαλανιδιάς	1 »
Ο Ἀλχημιστής	

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΔΙΔΑΓΓΟΙ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΒΑΤΕΣ

Ὁ ἕνας. — Καλημέρα διαβάτη.
Ὁ ἄλλος. — Διαβάτη, καλημέρα.
Ὁ ἕνας. — Μὲ τί χαρὰ ποὺ τραγουδᾷς στὴ στήθεά σου.
Ὁ ἄλλος. — Μὲ τί χαρὰ ποὺ τραγουδᾷς στὸ δρόμο.
Ὁ ἕνας. — Τραγουδῶ γιὰτὶ φεύγω.
Ὁ ἄλλος. — Ἐγώ, γιὰτὶ γυρίζω πίσω.
Ὁ ἕνας. — Εἶναι τόσο εὐχάριστο νὰ φεύγῃ κανεὶς !
Ὁ ἄλλος. — Γιὰ ποῦ μετ' ὁ καλὸς ;
Ὁ ἕνας. — Τραβῶ γιὰ τὴ ζωὴ.
Ὁ ἄλλος. — Εἶναι τόσο εὐχάριστος ὁ γυρισμός;
Ὁ ἕνας. — Πόθεν ἔρχεσαι ;
Ὁ ἄλλος. — Ἀπὸ τὴ ζωὴ.
Ὁ ἕνας. — Εἶμαι εἴκοσι χρόνων. Πᾶν νὰ ἴδω γυναῖκες στὰ παράθυρα, καὶ νὰ τοὺς πῶ τραγουδιὰ ποὺ θὰ τ' ἀκούσουν χαμογελῶντας.

Ὁ ἄλλος. — Εἶμαι πενήντα χρόνων. Εἶδα γυναῖκες στὰ παράθυρα καὶ τοὺς εἶπα τραγουδιὰ ποὺ τάκουσαν χαμογελῶντας.
Ὁ ἕνας. — Εἶμαι εἴκοσι χρόνων. Θ' ἀποχτήσω φίλους ποὺ μαζί μ' αὐτοὺς θ' ἀγωνισθῶ γιὰ τὸ ὄνειρο, γιὰ τὴν Ὀμορφιά, γιὰ μὴ Ἀνθρωπότητα πρὸς εὐτυχισμένη.

Ὁ ἄλλος. — Εἶμαι πενήντα χρόνων. Μαζὶ με φίλους, ἀγωνίστηκα γιὰ τὸ ὄνειρο, γιὰ τὴν Ὀμορφιά, γιὰ μὴ Ἀνθρωπότητα πρὸς εὐτυχισμένη.

Ὁ ἕνας. — Εἶμαι εἴκοσι χρόνων. Οἱ φτωχοὶ θὰ μ' εὐχαριστοῦν γιὰ τὴν ἐλεημοσύνην ποὺ θὰ τοὺς κάνω.

Ὁ ἄλλος. — Εἶμαι πενήντα χρόνων. Μ' εὐχαρίστησαν οἱ φτωχοὶ γιὰ τὴν ἐλεημοσύνην ποὺ τοὺς ἔκαμα.

Ὁ ἕνας. — Εἶμαι εἴκοσι χρόνων. Ἄν πρέπει νὰ κακοπαθήσω γιὰ ν' ἀξιωθῶ ν' ἀποχτήσω τὴν χαρὰς, κακοπαθίσω μετὰ θάρος, καὶ θὰ τῆς ἀποχτήσω.

Ὁ ἄλλος. — Εἶμαι πενήντα χρόνων. Ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ κακοπαθίσω γιὰ ν' ἀξιωθῶ ν' ἀποχτήσω τὴν χαρὰς, κακοπαθίσω μετὰ θάρος, καὶ τὴν ἀποχτήσω.

Ὁ ἕνας. — ἔχω ὑγεία, διαβάτη τῆς ἐνθυμίσσεως !
Ὁ ἄλλος. — ἔχω ὑγεία, διαβάτη τῆς ἐλπίδος !
Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

Ὁ ἕνας. — Πῶς μ' ἀρέσει ποὺ τραγουδᾷς γυρίζοντας πίσω.
Ὁ ἄλλος. — Τραγουδῶ γιὰ νὰ τραγουδᾷς φεύγοντας.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ ἔρως εἶναι πάθος, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ μεγάλα πράγματα.

Μονταίνι

Ὁ ἔρως εἶναι κατὰ τι ἀγνωστον, τὸ ὁποῖον δὲν ξέρω οὔτε ἀπὸ ποῦ ἐρχεται, οὔτε πὺς τελειώνει.

Ντε Σκουίντερι

Ὁ ἔρως εἶναι ὁ πόθος τοῦ νὰ ἀγαπᾶται καὶ νὰ ἀγαπᾷ, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ.

Ραμπιντέν

Ὁ ἔρως εἶναι ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἡδονῶν, ὅταν εἶναι ὁμηρικὸς εἶναι ἡ ἀνοητοτέρα ἐνασχόλησις, ὅταν εἶναι μέτριος.

Ντε Μπερνίς

Ὁ ἔρως εἶναι τὸ ὕψος τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον ἡ φαντασία ἐκέντησεν.

Μπενφόν

Ὁ ἔρως εἶναι τὸ ἰσχυρότερον τῶν παθῶν, διότι προσβάλλει συγχρόνως τὴν κεφαλήν, τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα.

Βολταίρος

Ἐρως εἶναι ἐρωτισμὸς ἐνωμένος εἰς δύο άτομα, ὁ ἔρως εἶναι ἡ γλυκύτερα δὶον τῶν ἀρμονιῶν.

Μποφίερ

Ὁ ἔρως εἶναι τὸ εὐγενέστερον τῶν παθῶν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας· διὰ νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν, ἔχει ἀνάγκην νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ ἴδιον μέτρον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν αἰσθάνεται.

Στένταλ

Ὁ ἔρως εἶναι εὐτυχία διὰ τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ διὰ τὴν αἰωνιότητα.

Μαρτέν

Ὁ ἔρως εἶναι ἀρχή, ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπὸς κάθε μεγάλου, ὀραίου καὶ εὐγενούς.

Ἀλφ. Κάρε

Ἀγάπη εἶναι τὸ πᾶν ἔρως εἶναι ὁ Θεός.

Γοβλάν

Ἐρως εἶναι ἡ ἱεροτέρα τάσις τοῦ αἰθεριωτέρου μέρους τῆς ὑπάρξεώς μας πρὸς τὸ ἀγνωστον.

Σάνδη

Ὁ ἔρως οἶος ὑπάρχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ σήμερον, δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἀντάλλαξις δύο ἰδιοτροπιῶν καὶ ἡ ἐπαφὴ δύο ἐπιδερμίδων.

Σαμφόρ

Ὁ ἔρως εἶναι ἡ ἐνασχόλησις τοῦ ἀέργου, ἡ διασκέδασις τοῦ πολεμιστοῦ καὶ ὁ σκοπέλιος τοῦ μονάρχου.

Μ. Ναπολέων

Ἀγάπη εἶναι νὰ μὴ σκέπτεται κανεὶς ἂν θὰ τὸν ἀγαπήσουν.

Σερκνὺρ

Ὁ ἔρως δὲν εἶναι πάθος μόνον· ἐξεγείρει καὶ συνενώνει διὰ τὰ ἄλλα.

Κα Φλαχὼ

Ὁ ἔρως εἶναι τὸ πετρωμένον τῶν γυναικῶν.

Ζανόμπ

Ὁ ἔρως εἶναι θαυμασμός, ὁ ὁποῖος δὲν κοιράζεται ποτέ.

Βαλζάν

Ὁ ἔρως εἶναι θησαυρὸς ἀγαμύψεων.

Βαλζάν

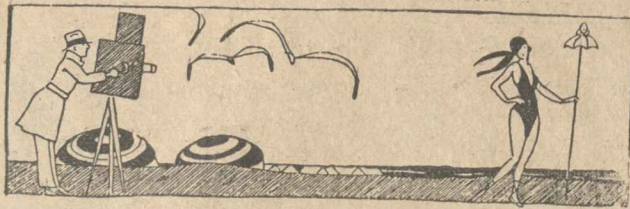
Ὁ ἔρως εἶναι τὸ ἄνθος, ὅστις δὲν φεῖδεται οὐδενός.

Κορνήλιος

Ἐρως εἶναι... ἓνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὁμοιάζει μετὰ κανένα ἄλλο.

Μισσέ

Ἐρως εἶναι... ἓνα πρ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΙΑ

Ο καπετάν Μπαλαρμάς, ο ένδοξος λοχίας των ευζώνων, είχε συλλάβει τον Μαραθιά επ' αυτοφώρῳ κλέπτοντα τράγους και γίδες από του Τραχανά την σπάνη. Καμιά δικαιοσύνη, ούτε συγγνώμη δεν έχομαι, παρ' όλης τας προσπάθειάς του δικολάβου και του παρέδρου του χορίου, επιμένοντος εις την άποδείξει του άλλοθι!

Η αλήθεια είναι ότι και ο βουλευτής και ο δήμαρχος και ο συνταξιούχος ταμίας και ο φαρμακοποιός, οι τὰ πρώτα δηλ. φέροντες, επενέβησαν υπέρ του συλληφθέντος—«ήφος ήταν κι' αυτός»—άλλ' ο Μπαλαρμάς ήταν άμετάπειστος.

— «Απ' αλήθεια ήταν ή ούτως ή άλλως ήταν άμετάπειστος, ή έξουσία θά κάν' του καθήκον της».

Κ' είχε δικαίον ο Μπαλαρμάς να είναι άμετάπειστος. Επ' μηνάς τώρα γίδες και προβατίνες εκλείποντο χωρίς ή έξουσία ούτε ποιο ήσαν οι δράσται «να πάρη μετ'», ούτε... και μετ' από τὰ κλοπιμαία.

Και μιά πού τώπρεν ο δαίμονας και πιάστηκεν ο κακούργος πώς θά τόν απέλυνε πλέον ο Μπαλαρμάς;

— «Τί θέλει κι' ο βουλευτής κι' ο δήμαρχος του τόπου κι' ίπνιβαίνοντι; Νά τόν άπολύκουν; Άρ' τόντιν άς πάν' στον διάδουλον τ' άφλόγμα τὰ γαλόνια άν κατανήσουμι τσιουτουτρώμους! έλεγε ο Μπαλαρμάς.

Ανύο σαρδέλλες (γαλόνια ύπαξιωματικού) είχε. Καλλίτερα να της έτρωγε και όχι να της λερώσει. Κ' έτα' ο Θύμιος ο Μαραθιάς έστάλι δεμένος να δικασθ' στην Άθήνα. Πρώτη φορά ήχετ' ο Θύμιος στη Προτείνουσα. Και μάλιστα πώς ήχετο; Βασιλικά! Με χωροφυλάκες δίπλα του και λόγγες, σαν νάταν ο πρίτζιπας, καθώς τού ειπε ο φίλος του ο Φωτάκας, ο καφετζής. Η πούγκοσμία της Άθήνας τόν κατέπληξε το Μαραθιά. Ο Θύμιος τόν ξελάισε, οι δρόμοι οι πολλοί και οι άνακατωμένοι τόν έκαμαν να νά χάση.

— «Πώς βρίσκουν οι άνθρωποι τὰ σπίατα τ' μέσ' οι τόνους δρόμους!... Εσκέπτετο βαδίζων προς το Σύνταγμα και μη βλέπων πουθενά ούτε γρασίδι παρά μοναχά σπίατα και σπι άρες!

— «Χουρτάρ' δεν έχει ιδώ γύρα; Ρώτησε εξαφνα.

— «Πού να βρεθ'! τού απάντησαν.

— «Τότις πού βόσκει τὰ προύβατά τ' οι κόσμους;

— «Έδω δεν βόσκουν πρόβατα, ος ζαγάρι (του είπεν ο έπι κεφαλής, πού έκανε τόν έξυπνο). Έδω βόσκουν άνθρώπους!

Έκει μαρς στον Έλευθερουδάκη ο Μαραθιάς είδε της βιτρίνες γεμάτες εικόνες πολύχρωμες, εικόνες ιερές, τοπεία και μάχαις, εικόνες και εικόνες διάφορες.

— «Ηλεκήσια είν' ιδώ; Ρώτησε.

— «Οχι. Βιβλιοπωλείο.

— Κι' αυτά τί είνι ος; Σταυρίσματα;

— Αλλά; Είναι φωτογραφίες.

Ο Μαραθιάς στάθηκε τότε εμπρός εις κάτι φωτογραφίες αγαλμάτων. Ήσαν οι «Τρείς χάριτες». Έλαμπαν με όλη την άρμονικότητα και προκλητική χαμπυριότητα των λευκών γραμμών του θεϊκού σώματος των, κοσμημένων με χρυσά διαδήματα, μιάς τέχνης ή είχε χάσει...

Ο Θύμιος εστάθηκε, έκκύταξε καλά κι' επροχώρησε κοινώνοντας το κεφάλι.

— Τ' είν' κι' τούτ' ή Άθήνα, ούρε πιδιά!... Γι' αυτό μας πήρ' ού διάδουλον, μας πήρ'!

Και δεικνύον την φωτογραφίαν του μαρμαρίνου συμπλέγματος των Χαρίτων είπε διά τας τρεις γυνάικας:

— Βρακι δεν έχουν να φουρένι, κι' φουτουγραφίς μ' θέλουν ή γκαίσις!...

Ο Μπαλαρμάς

Ο Μαραθιάς

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ

ΠΩΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ

1	2	4	8	16	32	1	2	4	8	16	32
1	2	4	8	16	32	33	34	36	40	48	48
3	3	5	9	17	33	35	35	37	41	49	49
5	6	6	10	18	34	37	38	38	42	50	50
7	7	7	11	19	35	39	39	39	43	51	51
9	10	12	12	20	36	41	42	44	44	52	52
11	11	13	13	21	37	43	43	45	45	53	53
13	14	14	14	22	38	45	46	46	46	54	54
15	15	15	15	23	39	47	47	47	47	55	55
17	18	20	24	24	40	49	50	52	56	56	56
19	19	21	25	25	41	51	51	53	57	57	57
21	22	22	26	26	42	53	54	54	58	58	58
23	23	23	27	27	43	55	55	55	59	59	59
25	26	28	28	28	44	57	58	60	60	60	60
27	27	29	29	29	45	59	59	61	61	61	61
29	30	30	30	30	46	61	62	62	62	62	62
31	31	31	31	31	47	63	63	63	63	63	63

Παρακαλείτε το πρόσωπο, του οποίου θέλετε να μαντέψετε την ηλικία, να σας δείξη της στήλης εκείνης, στις οποίες βρίσκεται ο αριθμός που δείχνει την ηλικία του. Προσθέτετε τους αριθμούς, οι οποίοι βρίσκονται επί κεφαλής των στήλων τούτων και το άθροισμα των αριθμών είνε η ζητούμενη ηλικία.

Υποτίθεται ότι μία νέα 20 ετών ζητεί να εύρη την ηλικία της. Πρέπει να σάς υποδείξη της στήλης εκείνης που έχουν τον αριθμό της ηλικίας της. Η στήλης αυτές είνε ή 3η και ή 5η. Οι επί κεφαλής αυτών αριθμοί 4 και 16, τους οποίους προσθέτετε έχετε τον αριθμόν 20, ο οποίος δείχνει την ηλικία της νέας.

Ο ΜΑΡΟΣ

Τέλος, για να μη τὰ πολυλογώμε, ή ήμερα της δίτης έφθασε. Ένας δικηγόρος πολιτευόμενος υπερασπίσει τον Μαραθιά, είπον πολλά «περι του άνιχνος αυτού χωρικού, όστις έσφύρη θυμία της δικαιοσύνης μέχρι του έδωλιν εις ό εκάθισαν... βασιλοκτόνοι και αναρχικοί!...»

Ητο μία φράσις πολύ άρέσκουσα εις αυτόν και επαναλαβνομένη παντού και πάντοτε, όπου ταίριαζε και δεν ταίριαζε. Το δικαστήριον—είχε καταλήλως μιληθ'—«ήφος βλέπετε ο Μαραθιάς» και συνεκινήθη με την ρητορικήν δεινότητα του συνηγόρου. Και αυτός ο Μπαλαρμάς άπειληθείς διά μεταθέσεως εις...Κερκυραν προσεπάθησε εν τέλεινα συσκοτίση την κατηγορίαν είπόν ότι «ού συλληφθείς ίπ' αυτουφώρου Ινδέρχτι να είν' κι' άλλους!»

Επίσης και ο παθών την κατοικολοπήν εξέφρασε άμφιβόλως, περί του άν πράγματι ο Μαραθιάς τού πήρε τὰ κατσιάκια.

Όλοι ήσαν άδωσιτικοί και μόνον ο Εισαγγελεύς ήγέρθη και επέπεσον λαύρος κατά της ζωολογικής επίθεσιν του εισαγγελέως, έσηκώθη και δεικνύων προς το μέρος αυτού του—Εισαγγελέως—έσκουζε:

—Τι να πού, κύρ Προδίδρι, πού άλλου νού έίφαγα τὰ κατσιάκια κι' άλλους φουνάς' μιά ώρα τώρα από κει πάν'...

—Τι έχεις εόν να είπης;

Ο Μαραθιάς άποσβολομένος από την κατά της ζωολογικής επίθεσιν του εισαγγελέως, έσηκώθη και δεικνύων προς το μέρος αυτού του—Εισαγγελέως—έσκουζε:

—Τι να πού, κύρ Προδίδρι, πού άλλου νού έίφαγα τὰ κατσιάκια κι' άλλους φουνάς' μιά ώρα τώρα από κει πάν'...

—Τι έχεις εόν να είπης;

Ο Μαραθιάς άποσβολομένος από την κατά της ζωολογικής επίθεσιν του εισαγγελέως, έσηκώθη και δεικνύων προς το μέρος αυτού του—Εισαγγελέως—έσκουζε:

—Τι να πού, κύρ Προδίδρι, πού άλλου νού έίφαγα τὰ κατσιάκια κι' άλλους φουνάς' μιά ώρα τώρα από κει πάν'...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο κ. Εισαγγελεύς υπήρξε δεινός...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΗΜΗ

Μιά φορά κι' ένα καιρό κι' ένα καλήν ξαμάν, ζούσε ένας Τούρκος—σκυλλί μαγαρισμένο—Μπραήμη τόν λέγανε—φωτιά στα γένητα του Μωάμεθ—κι' έκανε το μανάβη. Κάθε πρωί ο Μπραήμης φρότωνε—με το συμπάθειο!—στο γαϊδαρό του λογις λογις λαχανικά και ζαχαρωτικά κι' έπερνε παρανταρία της γειτονιές να τὰ πουλήση.

Περνώντας στον πάνω μαχαλά και στο κάτω μαχαλά της πόλης πού ζούσε, διάβαινε καθημερινά κι' εμπρός από το τσαγκάκι του έβλεπε Έλληνα ραγιά, πού τόν λέγανε Παναγιώτη κι' ήτανε πονηρός και μπατίσιος, ο Θεός να σέ φυλάει!

Ο Παναγιώτης κάθε μέρα πού αντίκριζε το Μπραήμη με το γαϊδαρό του να περνάει μπρός στο τσαγκάκι του, άνοιγε το στόμα του και τόν έλουζε πατόκορφα στις βροσιές:

— Μωρέ έτσι, μωρέ άλλωις, μουράτη, τζαναμπέτη, γουρουνόπιστο!

Ο Μπραήμης γινότανε κάθε μέρα θυρίο άκούγοντας όλαις αύταις ταις βροσιές. Έκείνο όμως πού τόν πείραζε και τόν δαιμόνιζε πειό πολύ ήταν ή βροσιές πού έλεγε ο Ρωμηός τσαγκάρης έναντιόν του Μωάμεθ.

Στο τέλος μάλιστα θυμώσε τόσο, ώστε ξεκίνησε και πήγε στο Καδή και κατήγγειλε το Παναγιώτη, πώς βρίζε τη πίστι του και το Προφήτη!...

Τ' άκουσε ο Καδής κι' άπόρησε.

Δεν μπορούσε να πιστέψη πώς θά βρίσκονταν ραγιάς να κάμη τέτοιο πράμα.

Μιά όμως πού ο Μπραήμης έπέμενε και όρκιζότανε μάλιστα, ο Καδής σκέφτηκε να μάθη την αλήθεια με τη πονηριά και να πιάση τον χροϊσιανό τσαγκάρη να βλαστημή επ' αυτοφώρῳ!

Ωρμήνεψε λοιπόν τόν Μπραήμη να φορτώσει την άλλη μέρα μονάχα στο ένα κοφίνι του γαϊδαρόν λαχανα. Στο άλλο τρέπωσε ο ίδιος Καδής θέλοντας ν' άκούση με τ' αυτιά του τας τρομερές βλαστήμιες του Ρωμηού. Έξυπνος όμως ο Ρωμηός και τετραπερατός τὰ μυρίστηκε. Και τη μέρα αυτή αντί να καλοσωρίση το Μπραήμη με βροσιές και βλαστήμιες άρχισε να τού φωνάζει κλαμικά όταν κοιτούσε γύρω:

— Μωρέ Μπραήμη μωρέ, μένα βρήκες μωρέ άνθρωπε να μου φάς λεφτά, έμένα μωρέ πούμαι φαμελitis άνθρωπος; Τρία χρόνια έχω μωρέ Μπραήμη πού σε παρακαλώ. Άν ήθελες μωρέ βλάμη μου θά μου τίνδινες τόσο καιρό του σφυρορασμένου!...

Άκούει ο Μπραήμης τὰ λόγια αυτά του τσαγκάρη και τὰ χάνει, σάν Τούρκος πουνταλάς πού ήτανε. Τ' άκουσε όμως μέσα απ' τη κόρα πούτανε τρυπωμένος κι' ο Καδής κι' άναψε και κόρωσε από το θυμό του.

Φτάνουν στο δικαστήριον, προσπαθεί ο μαύρος ο Μπραήμης να τού παραστήση την αλήθεια, άγωνίζεται να τού δώσει να καταλάβη τη μπαμπεσιά του Ρωμηού, μά ο Καδής δεν θέλει ν' άκούση τίποτα.

Προσάξει το Μπραήμη να πληρώση τέσσερα μετ'ήτλια του Ρωμηού και βάσει και τού δίνουν και 40 ξυλίες σταίς πατούσες των ποδιών για το πέμμα του!

Φεύγει κι' άκόμα φεύγει ο Μπραήμης ύστερ' απ' τη βρωμοδολεία πούπαθε. Περνάει μαρς απ' το τσαγκαράδικο του Παναγιώτη, τόν βλέπει στη πόρτα και τού φωνάζει:

— Μπαράβο μπρέ Παναγιή, γιασαίνι μπρέ τζάνουν, μαράβο μαρς!... Καλά μπρέ τὰ κατάφερες. Τέτοιοι μπρέ πούναι βροϊτούς και το Προφήτη και τη ψάθα του και τὰ γένητα του κι' ότι κόψη το κεφάλι σου Χάιντε!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τού Έλληνος ο τράχηλος ζυγόν δεν ύποφέρει πλην ύποφέρει της σφρακιάς και μέρα μεσημέρι!

Δεβιάθαν

Ο πόνος είν' άγίατρευτος κι' ή συμφορά μεγάλη

Όταν τὰ πόδια σηκωθούν και δείρουν το κεφάλι.

Α. Γρ. Καμπούρογλου

Τού Έλληνος ο τράχηλος ζυγόν δεν ύποφέρει πλην ύποφέρει της σφρακιάς και μέρα μεσημέρι!

Δεβιάθαν

Ο πόνος είν' άγίατρευτος κι' ή συμφορά μεγάλη

Όταν τὰ πόδια σηκωθούν και δείρουν το κεφάλι.

Α. Γρ. Καμπούρογλου

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Μιά κυρία προς τόν πωλητήν μικρών παιδικών παιχνιδιών:

— Πόσο πούλας τόν σιδηρόδρομο;
— Τρεις δραχμαίς κυρά.
— Τι λές, χριστιανέ μου; 3 δραχμαίς δεν άξίζει ούτε ο σιδηρόδρομος της Κηφισιάς!...

Τί δώρο θά κάνης στη δούλα σου;
— Θα της δώσω ένα ζευγάρι παπούτσια... στο χέρι!

Τρόπος προς άπαλλαγήν φίλου ζητούντος δανεικά.

— Με δανείξεις είκοσι φράγκα;
— Με συγχωρείς δεν βαστώ επάνω μου.
— Και στο σπίτι;
— Είναι όλοι καλά, εύχαριστώ, αντίο!...

Δύο νεαροί γιατροί συναντώνται στην οδόν Σταδίου.

— Α! βλέπω πώς έχεις φοβεράν καταρροήν!

— Άσε με καϊμένη, κι' είμαι να σκάσω. Βήχο σαν να ήμουν... πελάτης μου!

— Τι ώραίτο μπαστούνι! Δεν μου το χαρίζεις;

— Αδύνατον. Είναι το μπαστούνι με το όποιον ο πενθερός μου έδερνε την πενθερά μου.

— Γκαρσόν! αυτός ο λαγός μυρίζει. Πότε τόν χορτάστει;

— Παρατύν, κύριε, μιά στιγμή να ρωτήσω, διότι έγω μόλις πρό τριών ήμερών ήλθα σ' αυτό το ξενοδοχείο!

Είς το στρατιωτικόν νοσοκομείον ο ίατρος εξέταζε ένα νεο-σύλλεκτον:

— Πού ύποφέρεις περισσότερο παιδί μου;

— Στον στρατόνα, γιατί μου, στον στρατόνα!...

Η σύζυγος προς τόν σύζυγον:

— Δεν νομίζεις φίλε μου, ότι καλλίτερον είναι να συνοδεύσω εγώ την κόρη μας εις το θέατρον; Όλος ο κόσμος θά την βλέπη και θά λέη: «Έτσι ήσαν μιά φορά και ή μητέρα της!»

— Αν όμως αγάπη μου, βλέπη ο κόσμος την μητέρα και λέη: «Έτσι θά καταντήση και ή κόρη της μιά μέρα!»

Ένα ζεύγος ταξιδεύει εντός ταύ αύτού βαγονίου σιδηροδρομικής άμάξης.

— Είναι καλή ή θέσις σου; ερώτ' ο σύζυγος την σύζυγον.

— Πολύ καλή.

— Δεν σε πειράζει ο ήλιος;

— Διόλου.

— Δεν φουά από το παράθυρο;

— Όχι.

— Έλα λοιπόν ν' αλλάξουμε θέσι!...

Ο ΚΑΤΕΨΥΤΜΕΝΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σφραγίδες ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Ζερμπία Εφριδίου Ι.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Ι. ΘΡΟΥΒΑΛΑ Ιατρού. Άκτινοσκοπίσεις, ακτινογραφίαι, ακτινοθεραπείαι. Έφαρμογή όλων των μεθόδων ηλεκτροθεραπείας. Όδός Σταδίου 51. Ώρα 10—1 και 5—8.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιούχος χειρουργός, οδοντίατρος, Παισιών 9. (οίκια Τραχίλη). Ταχεία και άνώδυνη θεραπεία δι' ειδικής μεθόδου.

ΓΔΥΚΥΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

νασιά μας. "Ας ανταλλάσσουμε της γνώμης μας χωρίς να ξέρουμε ο ένας τον άλλο, άγνωστοι μέσα στο διάστημα με το άγνο μέσον της "Ιριδος. Μη φράξω ποτέ εμένα. "Ω δεν πρέπει, δεν πρέπει... "Ετελείωσα. Αφήνω την "Ιριδα να πετάει σε σένα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΒΔΟΜΗ

Προς "Εκείνον 12 Μαΐου πρωί
Με την "Ιριδα σ' έστειλα μία επιστολή. "Επιστολή! Ήταν η ίδια η καρδιά μου πληγωμένη! Μ' έλυπη-
θης, μου απήντησες και [σ'] εύχαρι-
στό! Τό δνομά σου όμως;... Ποιος
είσαι;...

Θέλες να μείνεις λοιπόν άγνω-
στος; "Εστω τι σημαίνει αν ο ή-
λιος κρύβεται πίσω από τα σύννεφα,
ένω η άκτίνας του μας φωτίζουν;
"Εγώ αντίθετος θα σου μιλήσω
για τον έαυτό μου. "Οχι δεν ήμουν
μιά ταπεινή, άμαρτωλή γυναίκα.
"Ημουν ευγενής, ήμουν πλούσια, ή-
μουν εύτυχης και τίποτε απ' όλα
αυτά δεν μου από μινε, άλλοι μόνον!
"Αγάπησα με όλη μου τη ψυχή
έναν άνδρα, ο οποίος μ' αγάπησεν
επίσης πολύ, αλλά δυστυχώς ο άν-
δρας αυτός απέθανε, και η λύπη με
στέφει από τα φράγματα τα εγκό-
σμια και με περιέβαλε με το ράσο
της μοναχής, πίνω σαν σάβανο.
Ναι. Είμαι μιά πεθαμένη, που εν τούτοις ζή
άκομή και υπο-
φέρει... "Αν ξέρατε πόσο πονώ!...

Αυτά είχα να σας πω. Αυτή είναι η πληγή μου!
"Εγινε μοναχή, για να χρησιμοποιήσω τον πεθαμμένο και θυμώ-
μαι μόνον τον Θεό! Κάποτε όμως χρησιμοποιώ τον Θεό για να θυ-
μώμαι τον πεθαμμένο, μου!

Να γιατί παραπονιόμην, να γιατί θρηνώ, να γιατί φωνάζω
πρός τον Θεό: — "Κύριε έλεησόν με! —

"Ω! πές μου — κατώφθωσες σ' ν' απαλλάξεις [τη ψυχή σου
από τη λύπη που την είχε πλημμυρίσει;
Παραπονιόμην πάντα στο Θεό όταν προσεύχομαι, μα ύστερα
από κάθε προσευχή, αισθάνομαι τη ψυχή μου περισσότερο γεμάτη
έρωτα από πρώτα.

"Η απάντησίς σου θέλω να είναι άπληη και την περιμένο άνο-
πόμνα. Πέστε μου. Δεν αγαπήσατε ποτέ;
Γιατί, αν ποτέ δεν έχετε αγαπήσει με τι δικαίωμα, γράφετε ότι
βασανίζεσθε;

"Αν από την αρχή μου το άποκαλύπτατε αυτό, αν από την αρχή
μου γράφατε, πως άρνοείτε την αγάπη, δεν θα σας ζητούσα ποτέ
παρηγορία και συνδρομή. Δεν θα σας ζητούσα να συνεχίσετε την
άλληλογραφία σας...

"Αν δεν αγαπήσατε ποτέ, έγω πειά σας το λίω αυτή τη φορά,
μη μου απαντάται, δεν άνίχομαι σ' αυτό τον κόσμο, δεν έξιχα
την ίδια ζωή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
"Έγραψα μικρά δάκρυα... "Ο πόνος
συγκινεί τον πονεμένο. "Η καρδιές που
πονούν είναι άδελφές!...

"Εστω άγνωστη πονεμένη ψυχή. "Ε-
στω... Δέχομαι το έργο που μου αναθέ-
τετε να συμμερίζομαι ταίς λύπες σου.
"Η ψυχή μου από τη στιγμή αυτή εί-
ναι γονατιστή μπρός στον Κύριο! "Ε-
στω... Θα δεχθώ και το βάρος των δι-
κών σου πόνων...

Ρωτάς γιατί υποφέρεις άφου δεν έ-
παισες σε τίποτε. Πρόσεξε! έρωτάς το
Θεό κι απ' την έρώτησιν ως την βλα-
σφημίαν το διάστημα είναι μικρό και η
μετάβασις ταχεία!

"Η ύπερφανεία μας είναι ο μεγαλει-
τερος εχθρός μας σ' αυτό τον κόσμο.

Φρόντισε να είσαι ταπεινή και να πά-
σχεις χωρίς να γογγύζεις. "Ο πόνος είναι
για κείνους π' αγαπούν και για κείνους
π' άφιερώνονται στον Κύριο! Είναι Θε-
ός και ο έρωτας και τον έστειλε στον
κόσμο ο Κύριος. Για μās όμως δεν ύ-
πάρχει πειά έρωτος. Δεν έρχεται στη μο-

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ (Πατήρ)

"Ο συγγραφέας του παρόντος άριστουργήματος

ρωμένο, από φίλντισι, τον όποιον μου έχει δωρήσει η μητέρα μου.

Τό παράθυρό μου τό στολίζει ένα γιασερι, τεύ όποιον τά χι-
νάρια είνε γεμάτα άνθη. Μπαίνω στο δωμάτιο και τό γεμίζουν
εύωδιας. Τό παράθυρό μου βλέπει στην άνατολή και άκριβώς προς
τό μέρος προς τό όποιον θα κατοικείτε—ώς υποθέτω—γιατί βλέ-
πω τό περιστέρι σας, να έρχεται από μακράν έντελώς όλοία στον
δρίζοντα. Τό συνοδεύω τουλάχιστον ένα τέταρτο, με τό βλέμμα μου
και ύστερα πειά χάνεται...

Τόν δρίζοντα προς την μεσημβρίαν μου, τόν κλείνει η μεγάλη
σειρά των Περσικών, η όποία έχει πλευρά μωά άνοιχτά και κορυ-
φές γιονισμένες.

Προς την άνατολή έχω μιά άλλη σειρά λόφων, συνέχεια της
πρώτης και τέλος προς την άρκτον όλοϊται ένας έκτεταμένος κόμ-
πος κατάφυτος άπο έλξης και γεμάτος ρυάκια.

Τό μέρος που μένω είναι πραγματικώς ποιητικό. Κυτάζω την
αίονία φύση και παρηγορούμαι.

Λησμονώ εκείνη που μ' επρόδωσε Τό εύωδιασμένο άεράκι
βαλσαμώνει την καρδιά μου... Έδώ θα έλθω μιά ημέρα να μ'
έσθω ο θάνατος. Τό πρωί ο ήλιος ύψούται όπό την σειρά των λο-
φων που είναι προς την άνατολή. Δέκα λεπτά πριν άνατείλει βλέπω
έναν κόκκινο άτμό, ο όποιος πέρνει όλα τά χρώματα από τό ζωφό-
κόκκινο έως τό λαμπρό χρυσάφι.

(Άκολουθεί)

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

"Απατήθηκα! Γιατί λοιπόν ν' ανταλλάσσουμε λόγια που πα-
γαίνουν χαμένα, γιατί σεις μ'εν δεν θα έννοείτε ό,τι έγω σας έξομ-
γούμαι, έγω δε δεν θα έννοώ σας.

"Ω! αν αντίθετος έχετε αγαπήσει πέστε μου ποιά και πως. "Α-
δεν θέλετε να μιλήσετε πέστε μου γι' άλλα πράγματα άδιάφορα
δεν βλέπτε.

"Όλα μ' ενδιαφέρουν. Τίποτε δεν είναι περιττό για μένα.

Διηγηθήτε μου πως είναι τό δωμάτιό σας, αν βλέπετε προς άνω

τολάς ή προς δυσμάς, προς μεσημβρίαν ή προς βορράν. "Αν χαμε-
τάτε τον ήλιο όταν όνατέλλη ή αν σας γοητεύει ή χρυσή δύση...

Περιγράψτε μου τά πάντα. Βλέπετε από τό παράθυρό σας
πεδιάδες ή βουνά, ποτάμια, λίμνες; "Ισως ή ψυχή λησμονήσει από
στιγμή τη λύπη της.

"Αλλά όχι όχι μη μου πείτε τίποτε δεν θέλω να λησμονώ, θέλω να
θυμούμαι και να κλαίω...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΓΔΩΗ

Προς "Εκείνον

13 Μαΐου

Αυτός τον όποιον αγαπήσατε απέθανε και κλαίτε άκόμη
αυτόν;

Θέλετε λοιπόν να σας πω και γώ της δικής μου καρδιάς τον
πόνον; "Ακούστε με: Αυτήν την όποία έγω αγάπησα μ' έπαρ-
δωσε γι' αυτό κ' έγω ούτε ένα δάκρυ δεν χύνω πειά στην άνάμνη-
της...

Μιλήστε μου λοιπόν, άφου τό θέλετε για κείνον που αγα-
πάσατε και μη μου ζητάτε να σας μι-
λή για κείνην που μ' επρόδωσε.

"Από τεσσάρων έτών μένω σ' ένα
μοναστήρι και άκόμη δεν έχασα την
θην μοναχός.

Θά μ' ερωτήσετε γιατί;

"Ιδού γιατί: "Όταν ή άγάπη έκα-
νής που ήταν ή τελευταία μου έ-
γική μου έλλειψε, έπεσα σε τέτα ο-
πελυσία όστε ο κόσμος μου έφα-
ντο σκοτεινός. "Υπέφερα κι' έπαρ-
σασ' μην! Περίμενα ίνα ο Κύριος
μ' έδεχθ ή όπως δέχεται ο ένοδογός
τον κουρασμένο όδοιπόρο που ζητάει
ανάπαυση τη νύχτα. "Ηθέλα να τό
προσφέρω μιά θερμή καρδιά και όη
πρώτα.

Και να τώρα είναι τέσσερα χρό-
νια που προσεύχομαι και δεν έχω τό
δύναμη να βγάλω τό ράσο τό δοκίμα
και να τό αντικαταστήσω με τό κα-
λογερικό. Τό νομίζω ίεροσυνία να
άφιερωνώ στον Πάσστην τόσον τα-
χώς.

"Όσοι για την έξωτερική μου ζωή
θα σ' πω τό τοτό:

Κατοικώ όχι σε μοναστήρι, αλλά
σ' έρημητήριο—είναι σχεδόν τό ίδιο
—χτισμένο στον άνήφορο ενός λόφου,
σ' ένα δωμάτιο που έχει ως μόνο συ-
λίσμα, την εικόνα ενός βασιλέως, τον
όποιον σέβομαι πολύ και ένα "Εσπα-
ρωμένο, από φίλντισι, τον όποιον μου έχει δωρήσει η μητέρα μου.

Τό παράθυρό μου τό στολίζει ένα γιασερι, τεύ όποιον τά χι-
νάρια είνε γεμάτα άνθη. Μπαίνω στο δωμάτιο και τό γεμίζουν
εύωδιας. Τό παράθυρό μου βλέπει στην άνατολή και άκριβώς προς
τό μέρος προς τό όποιον θα κατοικείτε—ώς υποθέτω—γιατί βλέ-
πω τό περιστέρι σας, να έρχεται από μακράν έντελώς όλοία στον
δρίζοντα. Τό συνοδεύω τουλάχιστον ένα τέταρτο, με τό βλέμμα μου
και ύστερα πειά χάνεται...

Τόν δρίζοντα προς την μεσημβρίαν μου, τόν κλείνει η μεγάλη
σειρά των Περσικών, η όποία έχει πλευρά μωά άνοιχτά και κορυ-
φές γιονισμένες.

Προς την άνατολή έχω μιά άλλη σειρά λόφων, συνέχεια της
πρώτης και τέλος προς την άρκτον όλοϊται ένας έκτεταμένος κόμ-
πος κατάφυτος άπο έλξης και γεμάτος ρυάκια.

Τό μέρος που μένω είναι πραγματικώς ποιητικό. Κυτάζω την
αίονία φύση και παρηγορούμαι.

Λησμονώ εκείνη που μ' επρόδωσε Τό εύωδιασμένο άεράκι
βαλσαμώνει την καρδιά μου... Έδώ θα έλθω μιά ημέρα να μ'
έσθω ο θάνατος. Τό πρωί ο ήλιος ύψούται όπό την σειρά των λο-
φων που είναι προς την άνατολή. Δέκα λεπτά πριν άνατείλει βλέπω
έναν κόκκινο άτμό, ο όποιος πέρνει όλα τά χρώματα από τό ζωφό-
κόκκινο έως τό λαμπρό χρυσάφι.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Σ Μαργαρίτη, "Ενταύθα: Λύσεις έλήφθη. Σ' εύχαριστούμε για
τά καλά σου λόγια. Δ Δίκη, "Ενταύθα: Δόξα σοι ο Θεός! Είπατε
ό μόνος που ζητάτε να σας χρίνουμε άστυρι. Σας συγχαίρουμε
λοιπόν γι' αυτό και σας είδοποιούμε ότι τά ποιήματά σας είναι
άνεπιτυχή. Μ Καμάρη, "Ενταύθα: Πρός Θεού! "Οχι καλό. Να
ζήσετε λέει τη καρδιά σας στα σκυλιά; Μά τί σας έκαμε ή δυ-
στυχής; Να έπρόκειτο τουλάχιστον περί της καρδιάς της άσπλά-
χνης σας φίλης... Γ Παπαναστασάτου, Κερκυρα: "Οχι έπιτυχές.
Κι' όμως δεν γράφετε άσχημα. Δεν μās στέλνετε Κερκυραϊκή κο-
σμική κίνηση; Μās χρειάζεται ο "Λύχνος" του Λασκαράτου. Θα
μπορούσατε να μās τόν βοηθήσετε; Τόν καλοπληρώνουμε. Θα
σας είμεθα εύγνώμονες. ΗΛ Δηλάρη, Θεσσαλονίκη: Να μās
σταλείτε λογαριασμόν παντός έξόδου σας, μέχρι τέλει αίας πεντά-
ρας. Δεν έννοούμεν να τυπωθή τίποτε έξοδοί σας, ούτε και είναι
δικαίον. Πάντως σας πολυευχαριστούμε.Οι συνδρομητάί άς στέλνουν
έπιταγήν στο "Μπουκέτο". Σεις να μās είδοποιήτε σχετικώς.Όταν
έγγράφητε δέκα ριούτους, θα λαμβάνετε τό "Μπουκέτο" δωρεάν.
"Άλλως δεν ήμπορεί να γίνη τίποτε δυστυχώς προς άποφυγήν μοι-
ραίων προσποριβών. Και πάλιν σας εύχαριστούμε. Ποιήσεις όχι έπι-
τυχείς. Κ Προσεσόπουλον. Βόλον: Τό ποιήμά σας καλό. Θα δη-
μοσιευθή. Q Κισούλη, "Ενταύθα: "Ανακατεμένα, γραμμένα κι'
από τις δυο πλευρές του χαρτιού, άνεπιτυχή. "Υπάρχει έλλειψις χά-
ρτος εν "Αθήναις; Μερ-μης: "Ανεπιτυχές. Μ Κ. Καλή υπόθεσις
κατά έκτελεσμένην και πολύ τραφημένην. Πολύ καλή υπόθεσις μά-
λιστα. Τόσο καλή που ύπομνησμεθα ότι, θα προσέχεται από ξένο
δύηγμα. Μπορείτε να ξανακοιτάσετε και να την έκτελέσετε καλώς;
Γ Μπουκέν, Καλάμας: Τό ποιήμα του άειμνήστου Σουρή καλλί-
στον, αλλά δεν δύναμθα και να τό αναδημοσιεύσωμεν. "Αλκ. Ρ.Ζά-
ρη, Πάτρας: Εύχαριστούμεν. Τί έννοείτε λέγοντας "φιλολογικήν
άντιπροσωπείαν"; Τά ποιήματά όχι καλά. Η ΑΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

Τό νέον παιγνιδάκι, τό όποιον δημοσιεύομεν εις την όπισθεν
σελίδα είνε άσφαλός πλέον πολύπλοκον του πρώτου, αλλά και
πλέον διασκεδαστικόν. Πρόκειναι να κατασκευάσετε διά τών σχεδίων
1-2 την κιβωτόν του Νωε ως φαίνεται εν ομικρογραφία κάτω ά-
ριστέρα του σχεδίου, αποκόπτοντες καταλλήλως τά σχέδια και προσ-
αρμοζόντες αυτά όστε ν'άποτελεσθούν όλοι αι πλευραί της κιβωτού.

Λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι της 15 Ιουνίου. Εκ τών λυτάν
θα βραβευθούν τρεις διά κληρώσεως.

"Ο πρώτος θα λάβη δραχμάς 250.

"Ο δεύτερος δραχμάς 150.

Και ο τρίτος δραχμάς 100.

Έκάστη λύσις δέον να συνοδεύεται υπό πεντηχονταλέπτου
γραμματοσήμου.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ ΤΟΥ ΝΩΕ

Κους Κους Α. Κυριακού' Λίμνην Εύβοίας, "Αναστ. Βουγίν Φυ-
λής 22 "Ενταύθα, "Αργυρ. Στεργίου Λιπύλου 22 "Ενταύθα, Μαρίαν
Φαντίεσκα όδός Σουρατόν 3 Πειραιά. "Αρίστη Τοιμήνην Μελεν-
ίου Κωνσταντίνου 28 Θεσσαλονίκη, Φραγκίσκον Φοιτήν Χαρ. Τρι-
κούπη 45 "Ενταύθα, Π. Χαλκιδών Φιλελλήνων 2 "Ενταύθα, Δ. Μα-
γαλιώνη Μαιζώνος 48 Πάτρας, Κ. Κουσαράν Πάτρας, Σταθρον
Μαργαρίτην "Αγ. "Ελευθερίου 48 "Ενταύθα, Αικατερίνην Πόρου Κα-
ραμπίου 6 "Ενταύθα, Α. Γιαννούλην Χ. Τρικούπη 131 "Ενταύθα,
"Ανατ. Πατριών Κουντουριώτου 111 Πειραιά, Κωνστ. Καραμπίνην
Προφ. Δανιήλ 16 "Ενταύθα, Κ. "Αγγελάκην "Αλκιβιάδου 30 "Ενταύ-
θα, Α. Λαμτροκλήν Λιδόμην 19 "Ενταύθα, "Ανδρέαν Τσολάκη
Κουντουριώτου 189 Πειραιά, Σ. Δασκαλάκην Πύργον "Ηλείας, Διον.
Παπασταύρον Κρήσταινα "Ολυμπίας, Παναγ. Θεοδόσην "Ερμού 207
"Ενταύθα, Γ. Βουτυράν Θεσσαλονίκη, "Αθαν. Τριανταφύλλου "Εάνθη,

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ 18

"Ο άείμνητος Βασιλεύς Γεώργιος ο Α', άνηγορεύθη Βασιλεύς
την 18 Μαΐου. Στάς 18 "Οκτωβρίου
ήλθε στας "Αθήνας, ήγε δε άφικνού-
μενος τό 18 έτος της ηλικίας του. "Ε-
τος άφίξεώς του είνε τό 1863 του ό-
ποιου οι 4 αριθμοί προστιθέμενοι δι-
νουν πάλιν άθροισμα τών αριθμών 18!
Τό όνομά του Γεώργιος Χριστιανός
σύνκειται από 18 γράμματα. "Ο πα-
τήρ του γεννήθη το έτος 1818 τό ό-
ποιον έτος άποτελείται, ως βλέπετε,
από δύο 18-18 και του όποι-
ου οι 4 αριθμοί προστιθέμενοι δι-
νουν πάλιν άθροισμα 18. Καί τό ό-
νομα της βασιλίσσης συζύγου του,
"Όλγα Κωνσταντινόβνα" άποτελείται από 18 γράμματα.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ... ΜΟΥΣΕΙΟΝ!

Εις την "Αφρικήν μερικοί "Αγγλοι κυνηγοί, φρονεύσαντες ένα
κροκόδειλο—σεβαστού μεγέθους, του άνοι-
ξαν κατόπιν εκ περιεργείας τόν στόμα-
χον, και την κοιλίαν. Εύρον δε έντός τι
νομίζετε; "Ενα σκύλλον κυνηγετικό, τόν
όποιον τό τρομερόν άμφίβιον δεν είχε χω-
ρεύσει, εν άνθρωπινον κρανίον, μία άλυσ-
σιδα άσημένια, ένα ζευγάρι ακουλαρία εκ
μετάλλου—φαγωθέντος ιδανεύος ίσως—
μία σιαροτήνη γεμάτη σιγά, ένα γου-
δοχέρι, ένα μπουκαλάκι με άμυνίαν και
τέλος διάφρα κουμπιά κι' ένα εισιτή-
ριο σιδηροδρόμου!

Η ΕΚΤΕΝΕΣΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

"Η έκτενεστέρα επιστολή του κόσμου είναι ή
άποσταλείσα υπό του Τιμούρ εις τόν Σουλτάνον της
Αιγύπτου. Είχε μήκος 70 πήγεςον και πλάτος 3! "Ητο
δε γεγραμμένη με γράμματα χρυσά και έφερον αντί
υπογραφής τό αποτύπωμα της χειρός του Ταμερλά-
νου, βαπτισθείσης εις κόκκινον χρώμα.

Π. "Αθανασόπουλον Βλαχορράτην Γορτυνίας, Γ. "Αναγνωστόπου-
λον "Ατταλείας 12, Ερδός Μολυβδά Λιδόμου 24 "Ενταύθα, Κωνστ.
Ξένον Λιδόμου 24 "Ενταύθα, Δ. Μωραΐτην Λιδόμου 17 "Ενταύθα,
Κωνστ. Νάξερ Λιδόμου 17 "Ενταύθα, Κωνστ. Μεταλλινόν Λιδόμου
21 "Ενταύθα: "Αγγελον Μαζαρατίδη Γκιών Πατριών Σερίφου,
"Αγγέλα Έδδα Πετραλά, "Αστώνιον Καρδαράσην Πειραιά, "Αντωνία
Καροβία Ρομφ 16 "Ενταύθα Ν. Βικελάν "Αγ. Μάρκου 23 "Ενταύθα,
Λύσεις έλήφθησαν.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

"Όπως είχομεν ύποσχεθή, επειδή αι λύσεις μας του πρώτου
μας παιγνιδίου έξακολουθούσαν να έρχονται και ραβδαίαι, άλ-
λά και άδοχοποιημένα—ίδια αι του έξωτερικού—προβαίνονμεν σή-
μερον, όποτε συνεκτιρώμεσαν πάσαι αι αιτιαι, εις την κλήρωσιν προς
άπονομήν του πέμπτου βραβείου.

Εκ τών νέων λυτάν—άνερχόμενών εις 364—έλυαν έπιτυχώς τό
παιγνιδάκι οι κάτωθι μένον, αν και ήτο τόσον εύκολόν, έξαιρετικώς
εύκολον.

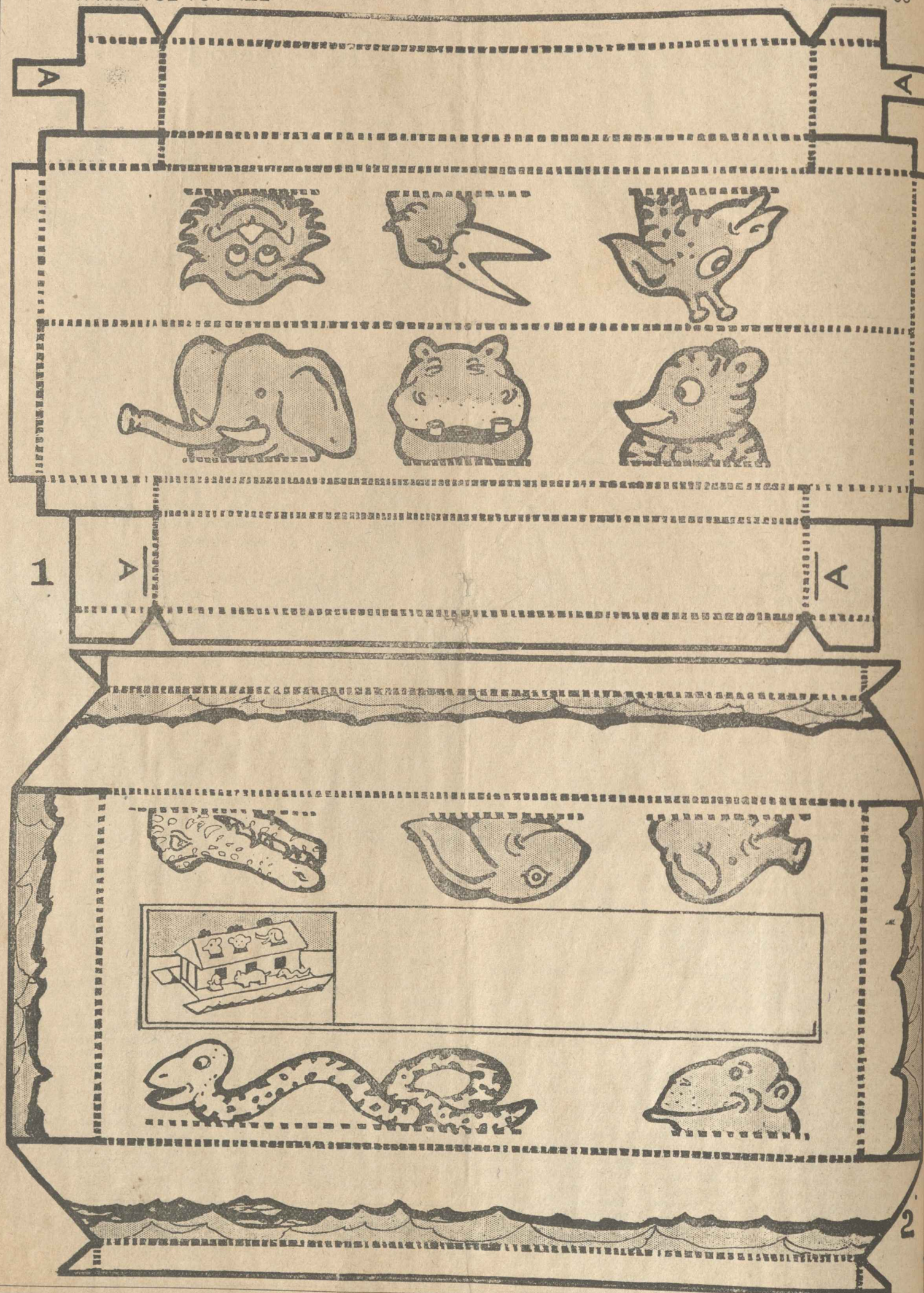
Κωνσταντίνος Τζορδς Σωτηριάδου 30 Πάτρας, Δημ. Βοτέας
"Ερατοσθένους 12 "Ενταύθα, Σ. Λεβαντής "Ενταύθα, Σ. Κρημνίδας
Λιαχειρίου ής 11ον Σύντημα Εάνθης, Παν. Σιαδάτος "Αιστωτέλους 9
Πειραιεύς, Κ. Μπουλάκης μαθητής Βας. τάξεως Αρ. "Εγνασιού
Πύργος, "Αθ. Μάζας Ζαχαροπλάστης "Ενταύθα, Κωνστ. Μπαλλής
"Ανδρούσου 145 Πειραιεύς και Μαρία Κουζαμπάσσην Παιονίαν
11 "Ενταύθα.

Τά όνόματα αυτών έτέθησαν έντός κληρωτικής παράνοια της Διευ-
θύσεως του "Μπουκέτου", του διευθυντού του Πρωτοτύπου "Εφη-
μερίδων κ. Ι. Τσαγκάρη και άλλων συνεργατών και φίλων, άναούθη
δε εν, υπό της άφρας συνεργείας κ. Μοντιαν, τό του κ. Βασίλ.
Μπαλλή, "Ανδρούσου 145 Πειραιεύς, όστις και θα λαμβάνη τό
φύλλον από της εβδομάδος αυτής επί έξάμηνον.

"Όσοι έχετε στο έξωτερικό δικούς σας στείλτε τους ένα "Μπου-
κέτο" εις τό καλλίτερο δώρον.

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

ΙΔΕ ΣΕΛΙΔΑ 95

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

10-ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ-10

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΠΟ ΤΩΝ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΣΤΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥΕΤΟΥΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ

ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΤΟΤΕΡΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΟΙ κ. κ. ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΙ

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:

Γ. ΙΑΤΡΟΥ
ΘΗΣ. ΔΗΜΑΡΧΑΣ
ΜΙΧ. ΒΥΛΑΜΠΙΟΣ
ΛΕΩΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΡΥΖΗΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ (ΠΕΙΡΑΙΩΣ)

ΑΛΕΞ. ΚΡΙΒΖΗΣ
ΔΗΜ. ΚΑΛΥΒΑΣ
ΣΠΥΡ. ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗ: ΜΕΓΑΛ'ΔΗΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ	ΔΡ.	20.000.000
ΑΠΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ	»	175.00.0000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ	»	2.400.000 000

Εκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων
Προεξοφλήσεις.
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ)μοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ
χρηματογράφων.
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων.
Δάνεια ἐνυπόθηκα χρεωλυτικά καὶ εἰς ἀ-
νοικτὸν λογαριασμόν.
Δάνεια πρὸς δῆμους, λιμένας καὶ ἕτερα
νομικά πρόσωπα δημοσίας τάξεως.
Δάνεια πρὸς γεωργούς καὶ κτηματίας.
Υπηρεσία τῶν εἰς χρυσὸν καὶ τραπεζικά
γραμμάτια Ἐθνικῶν Δανείων καὶ Δανείων
Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.
Ἀγορά καὶ πώλησις συναλλάγματος ἐπὶ
τοῦ ἐξωτερικοῦ (ἐπὶ Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἰτα-
λίας, Ἀμερικῆς, Ἑλβετίας, Ἰσπανίας καὶ
λοιπῶν χωρῶν) καὶ χρυσῶν νομισμάτων.
Εκδόσεις καὶ πληρωμὴ ἐπιταγῶν, ἐντολῶν
καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν ἐσωτερικοῦ καὶ
ἐξωτερικοῦ.
Ἀγορά καὶ πώλησις συναλλάγματος καὶ
χρηματογράφων διὰ λογαριασμόν ἀνταποκρι-
τῶν.
Εἰσπράξεις συναλλαγμάτων, φορτωτικῶν
κ.λ.π.
Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ λογαριασμοὶ γύ-
ρου εἰς τραπεζικά γραμμάτια καὶ εἰς συνάλ-
λαγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ εἰς τραπεζικά
γραμμάτια καὶ εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ.
Καταθέσεις εἰς Ταμιευτήριον.
Φύλαξις χρηματογράφων.

Καταθέσεις ἐν ὄψει:

α) Εἰς δραχμὰς	2	ο)ο ἐτησίως
β) Εἰς συνάλλαγμα		
Ἐπὶ Ν. Ὑόρκης (δολάρια)	3 1)2	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Λονδίνου (λίρας Ἀγγλίας)	4 1)2	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Παρισίων (φράγκα)	3 1)2	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Ἰταλίας (λιρέττας)	2 1)2	ο)ο ἐτησίως

Κατ' ὄψεις ἐπὶ προθεσμίᾳ:

α) Εἰς δραχμὰς		
Καταθέσεις διαρκείας 6 μηνῶν	2 1)4	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας ἐνδὸς ἔτους	2 1)2	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 2 ἐτῶν	3	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 4 ἐτῶν	3 1)2	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκ. 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	ο)ο ἐτησίως
β) Εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ Ν. Ὑόρκης (δολ.) ἐπὶ Λονδίνου (λ. Ἀγγλίας) ἐ- πὶ Παρισίων (φράγκα)		
Καταθέσεις διαρκείας 6 μηνῶν	1 1)2	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 1 ἔτους	2	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 2 ἐτῶν	2 1)2	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκείας 4 ἐτῶν	3	ο)ο ἐτησίως
Καταθέσεις διαρκ. 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	ο)ο ἐτησίως

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου:

α) Εἰς δραχμὰς (μέχρι Δρ. 5000)	4	ο)ο ἐτησίως
β) Εἰς συνάλλαγμα		
Ἐπὶ Ν. Ὑόρκης (δολ.) μέχρι λ. 6.1000	4	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Λονδίνου (λ. Ἀγγλ.) μέχρι σ. 200	4	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Παρισίων φράγκα μέχρι Φρ. 5000	4	ο)ο ἐτησίως
Ἐπὶ Ἰταλίας (λιρ.) μέχρι Λιρ. 5000	4	ο)ο ἐτησίως

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑ